

SPB
LIGHT

NOVEL

กาลิเลียนเทลส์
Galilian Tales 2
เจ้าชายสีขาวยกกับคนสวนขบถ

Story : SUNICH

กาลิเลโอเทลส์

Galilian Tales

2

เจ้าชายสีขาวยุติกับคนสวนขมขื่น

Story : SUNICH

ลำดับที่ 13

กาลิเลียนเทลส์ Galilian Tales เล่ม 2 เจ้าชายสีชาวกับคนสวนมนตรา

เขียนโดย SUNICH

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2557

ISBN 978-616-00-1571-9

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการเด็กและเยาวชน : สุริยกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : วริษฐา ศรีธัญรัตน์ พิสุน์อักษร : กัญญาภัทร สุขจินดา

ปก/ภาพประกอบ : Raveeoftitans, SUNICH

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง รูปเล่ม : จุฑารัตน์ บุญท่วม

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

ขอขอบคุณพอนด์ Anchan ของ Zilch จาก www.f0nt.com

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภคญา โลภิตสถาพร บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร์ พงษ์ไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สินธุ์ พรสวางโรจน์

ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

ราคา 230 บาท

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย

การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุด

ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พบบู

กระดาษถนอมสายตาจากอินรีด
www.greenread.com

คำนำสำนักพิมพ์

โท กาลิเลียน มีสมญาว่า ‘ปีศาจสีขาว’ เขาฉลาดเจ้าเล่ห์ และโหดได้แม้กับน้องชายของตนเอง แต่โทก็ทิ้งโอกาสในบัลลังก์ พยายามอย่างยิ่งเพื่อร่ำเรียนเวทมนตร์ตามที่ใจปรารถนา

คีน แม็กซิมุส มีพรสวรรค์มากเกินพอที่จะเป็นเวทศิลปิน เขาอ่านคำทำนายได้โดยไม่ต้องมีใครสอน แต่คีนโยนพรสวรรค์นั้นทิ้งเพื่อเป็นคนสวนมาตรา เขาชอบกลิ่นดินมากกว่ากลิ่นสีและผ้าใบ

ทั้งสองเป็นเพื่อนกัน ทั้งสองต่างเดินหนีจากเส้นทางที่ถูกขีดไว้ และพยายามอย่างถึงที่สุด เพื่อให้ทุกคนยอมรับพวกเขาอย่างที่ตนเป็น

แต่วิธีการที่แตกต่าง อาจปลิดความฝันของพวกเขาคนหนึ่งทิ้งไป...ตลอดกาล

SPB Light Novel
ในเครือสตาฟฟี่คส์

คำนำนักเขียน

สานต่อด้วยการเติมเต็มให้ ‘สมบูรณ์’

ทำทุกอย่างให้สมบูรณ์คือหน้าที่ของเจ้าชายสีชา เขาเป็นผู้เติมเต็มปริศนาซึ่งมีอยู่ในภาคสีดำให้ลุล่วง เจ้าชายสีชาพบกับคนสวนมนตรา เป็นนิยายคู่ขนาน ดำเนินเรื่องไปในช่วงเวลาขนานกับภาค เจ้าชายสีดำกับคู่อริที่แตกต่างที่เล่มนี้ต้องเรียกว่าเป็นนิยายแฟนตาซีเต็มรูปแบบ ไม่ใช่แฟนตาซีลูกครึ่งอย่างเล่มแรก อีกทั้งมีการเปิดประเด็นใหม่...โลกใหม่ซึ่งจะนำนักอ่านไปสู่บทสรุปในภาคสีเทา ยอมรับว่าตั้งแต่ SUNICH เริ่มจับงานด้านพลอตกับนิยาย เรื่องของเจ้าชายสีดำคือนิยายที่มีบรรยากาศลึกลับเท่าที่เคยแต่งมา และภาคสีชาคือการพานักอ่านทุกคนเข้าไปรู้จักสไตลิ่งจริงๆ ของ SUNICH ซึ่งจะเริ่มต้นในเล่มนี้ต่อเนื่องไปจนถึงเล่มสีเทา...

คิดว่าทุกคนที่ได้อ่านต้องหลงรักเจ้าชายโท กาลิเลียน
แบบพวกเราแน่ๆ ค่ะ

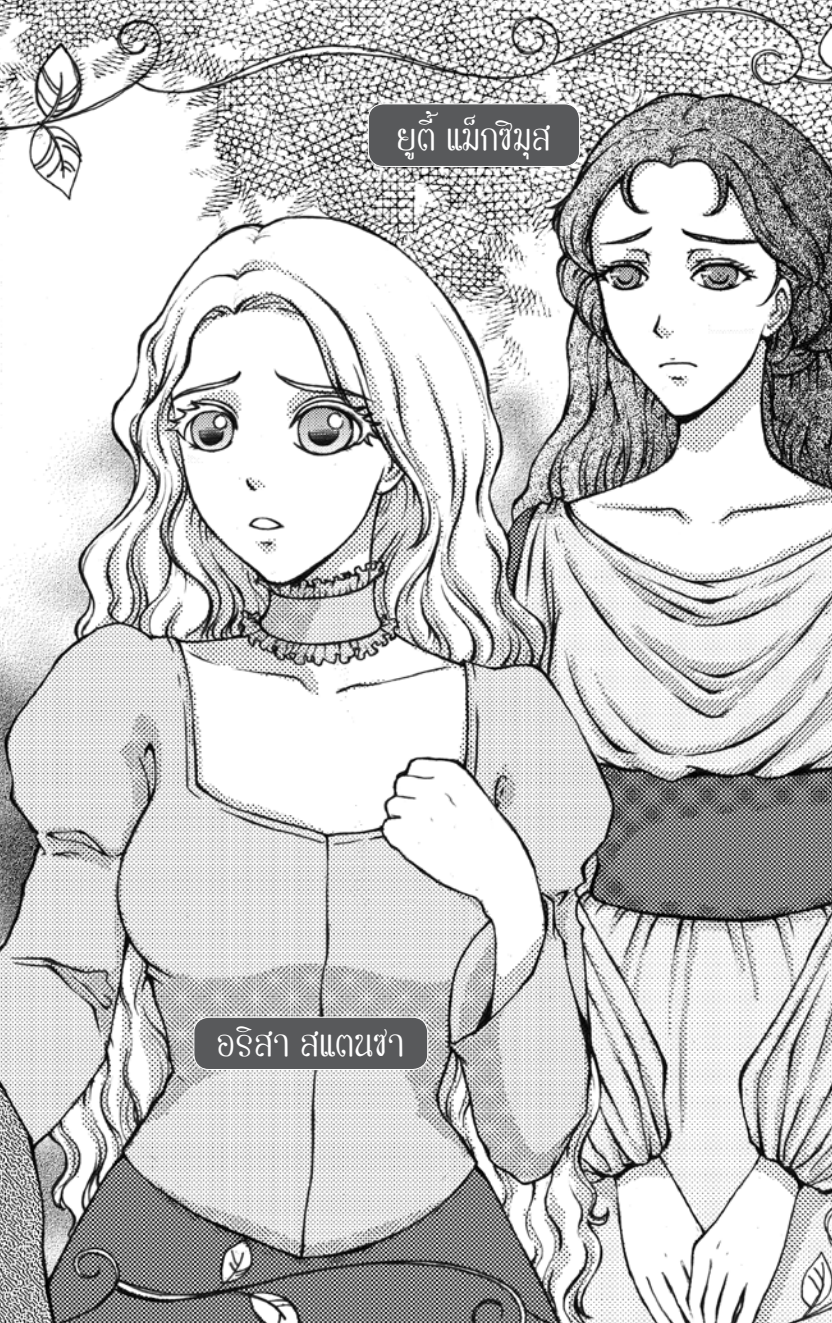
ขอเชิญพบเรื่อง EPIC สไตล์ SUNICH ได้ในหน้า
ถัดไปนะคะ ^ ^ ส่วนถ้าอยากทักทายกัน พูดคุย หรือ
ติดตามความเคลื่อนไหวนิยายก็ทักทายกันได้ที่ <http://www.facebook.com/Shoodniverse> อ่านแล้วรู้สึกอย่างไรแวะมา
บอกเล่า ดิชมกันได้นะคะ

ขอบคุณค่ะ
SUNICH

โท กาลิเลียน

คีน แม็กชิมุส

ຍູຕີ ແມ່ກິມຸສ

ອຣິສາ ສັດຕະນາ

www.satapornbooks.com

บทนำ

‘...ตัวเจ้าแน่ใจหรือว่าจะทนฟังเรื่องนี้ได้’

คำถาม...ฟังดูคล้ายคำเตือนและถ้อยคำเชื้อเชิญอริสาให้ก้าวข้ามกำแพงที่มองไม่เห็น สู่อาณาเขตต้องห้ามอันแสนเศร้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อได้รับรู้ความจริงว่าความตายกำลังยืนอยู่เบื้องหน้าหญิงสาว

แต่คิดไป...ความตายไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกเศร้าเท่าที่รู้ว่
เพศฆาตผู้คิดหยิบยื่นความตายให้ตนเองคือ ‘เขา’

แล้วดวงใจบริสุทธิ์ที่เขากล่าวถึงหมายถึงอะไร

แม้ในร่างอริสาจะมีดวงใจบริสุทธิ์อยู่ เธอกลับไม่เคยรู้จักมัน รู้แค่คนที่เธอแอบรักต้องการดวงใจบริสุทธิ์ หญิงสาวใช้มือสองข้างกุมด้ามมีดแน่น หันปลายแหลมเรียบบางจ่อลำคอตัวเอง

“อริสา เจ้าคิดจะทำอะไรนะ!”

ชายหนุ่มที่เธอรักร้องลั่น ดวงตาเบิกกว้าง อริสาเงง
แปลกใจเมื่อเห็นอีกฝ่ายแสดงสีหน้าตกอกตกใจขนาดนั้น เขาต้องการสิ่งนี้มีใช่หรือ เธอคิด ฉบับปล้นเพศฆาตก็พุ่งตัวเข้า

มาหมายจะยื้อแย่งมิด อริสาเบี่ยงตัวหลบได้หวุดหวิด กระถก
ออกห่าง หากแต่มีมือยังกำด้ามมีดจ่อลำคออย่างมั่นคง

“ก็เจ้าต้องการดวงใจบริสุทธิ์จากข้ามิใช่หรือ...” อริสา
หายใจหอบ มองเห็นดวงตาสีทับทิมของอีกฝ่ายมีแววไหวสั่น

“ขอร้องละอริสา เจ้าวางมีดลงเถอะนะ”

หัวใจอริสาอยากคล้อยตามชายหนุ่ม ทว่าตัดสินใจ
แน่วแน่แล้วจึงเลือกปฏิเสธเบาๆ

“ไม่...”

“ทำไมละอริสา ทำไมเจ้าต้องทำร้ายตัวเอง”

อริสาสูดลมหายใจก่อนตอบคำถาม “อย่างน้อย...มัน
คือหนทางหนึ่งซึ่งข้าจะสามารถตอบแทนเจ้าในฐานะคนไร้ค่า
ได้บ้าง”

เพชรฆาตชะงัก ดวงตาสีทับทิมหริ่ง น้ำตาค่อยๆ ริน
ไหลอาบแก้มชายหนุ่ม

ณ เรือนกระจกหลังเล็ก เขาผู้นี้เคยใช้เวลามากมาย
เรียนรู้...ทำความรู้จักพืชนานาพันธุ์ และสอนให้อริสารู้จัก
พวกมันเช่นเดียวกัน

อริสาคิดว่าคงดีไม่น้อยหากเธอได้จับชีวิต ณ สถานที่
อันเต็มเปี่ยมด้วยความทรงจำระหว่างเขากับเธอ

1

งานชิ้นแรกอันน่าตื่นตะลึงของ โท กาลิเลียน

‘สภาพอากาศวันนี้ที่ทวีปคอมมิวเดีย เขตเซนเทอร์ย์จะมีอากาศอบอุ่น ท้องฟ้าโปร่งเช่นเดียวกับในเขตพื้นที่การศึกษา แต่ให้ระวังเนื่องจากช่วงบ่ายถึงค่ำอาจมีฝนตกในบางพื้นที่’

“วันนี้อากาศของเขตพื้นที่การศึกษา...ก็ปลอดโปร่งอีกแล้วสินะ”

โท กาลิเลียน พึมพำระหว่างฟังรายงานสภาพอากาศโดยสำนักพยากรณ์อากาศกลาง แห่งสภาเวทภูมิอากาศ ผ่านเครื่องรับคลื่นเสียงมנטราในห้องนอน ขณะมีวุ่นจัดข้าวของจำเป็นใส่กระเป๋าสะพายรูปรางคล้ายถุงย่ามที่ใช้มาตั้งแต่ว่างทำสุพิภพแห่งนี้เมื่อราวสี่ปีที่แล้ว

สี่ปี...เวลาดูเหมือนผ่านไปรวดเร็ว แต่นับเป็นวันเวลายาวนานเหลือเกินในแง่การตามหาใครคนหนึ่ง

“ท่านฟิอีเธอร์...” โทร่าฟัง พลันคิดถึงห้วงเวลาที่ผ่านมา

หลังมกุฎราชกุมารแห่งพิภพมารีนนาม อีเธอร์ กาลิเลียน ถูกลักพาตัวไปเมื่อห้าปีก่อน เขาในฐานะเจ้าชายลำดับสอง จึงได้รับแต่งตั้งให้เป็นรักษาการณ์มกุฎราชกุมารทันที เพราะ

ราชาแห่งพิภพมารินต้องเรียนรู้วิชาการปกครองกับการทหาร ตำแหน่งดังกล่าวดับฝันโอกาสศึกษาต่อด้านเวทศิลป์ของเขา โทนีקהทางออกของเรื่องนี้ พร้อมรอยยิ้มขาวครวฟี่ชายอยู่เกือบหนึ่งปีเต็ม จากนั้นก็ตัดสินใจสละตำแหน่งมกุฎราชกุมารให้น้องชายสุดท้อง แล้วเดินทางมาศึกษาต่อยังพิภพออโรรา...พิภพการศึกษาอันดับหนึ่งของดาราจักรซีเอโร ตามความฝัน โทมองว่านี่เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง เพราะใช้เวลาแค่สี่ปีก็สามารถจบการศึกษาด้วยเกียรตินิยมดีเยี่ยมและเข้าทำงานสังกัดสภาเวทศิลป์ได้ แตกต่างจากผู้ศึกษาคนอื่นๆ ซึ่งใช้เวลาศึกษาเล่าเรียนศาสตร์นี้โดยเฉลี่ยประมาณสิบปี

โหวงกระเป่าสะพาย มองหาเสื้อคลุมตัวยาวที่บ่งบอกตำแหน่งการงานแต่ไม่พบ เขาลุกขึ้นไปเปิดตู้เสื้อผ้าแต่กลับเห็นเพียงตัวว่างเปล่า จึงเพิ่งตระหนักว่าตัวเองยังไม่ได้รู้เสื้อผ้าวอกจากหีบ เขาถอนใจยาว ก่อนตัดสินใจจัดหีบเสื้อผ้าไบโตเพื่อควานหาเสื้อคลุมยาว พบแล้วกางเสื้อคลุมแผ่ออกบนเตียงให้รอยพับคลาย

กองสัมภาระเออ หีบเสื้อผ้าเออ ยังมีหีบไม้ขนาดใหญ่ใส่อุปกรณ์วาดภาพกับกล่องบรรจุหนังสืออ้างอิง รวมทั้งตำรับตำราอีกที่ต้องจัดเก็บเข้าที่ ใจจริงโทอยากย้ายเข้าหอพักเร็วกว่านี้ แต่ด้วยเหตุผลหลายประการทำให้ชายหนุ่มเพิ่มเวลาย้ายเข้าหอพักเมื่อคืนวานนี้เอง

“เย็นนี้ค่อยจัดการต่อเถอะ”

เขาพูดกับกองสัมภาระ จากนั้นหยิบเสื้อคลุมตัวยาวสีงาช้างจากเตียงมาสวมใส่ และไม่ลืมคล้องแถบผ้าสีเดียวกับเสื้อ กว้างครึ่งฝ่ามือ ปักดินทองทั้งชายสองข้างยาวเสมอเข่า

ให้แลดูภูมิฐานสมฐานะผู้มีตำแหน่งงานภายในหอคอยเวท
ศิลปินแห่งนครหลวง โทสะพายกระบี่เป๋ายามใบเก๋งตบท้าย
ออกเดินทางด้วยเท้าจากหอพักประมาณสิบนาที่จึงไปถึง
ปราสาทเก่าแก่อันเป็นที่ตั้งสภาผู้ใช้นมตราแห่งเขตนครหลวง

ถ้าใครสามารถมองลงมาจากมุมสูงจากท้องฟ้าก็จะเห็น
ว่าปราสาทหลังนี้มีรูปร่างคล้ายนกกางปีก ส่วนหน้าปราสาท
คือห้องโถงขนาดใหญ่เชื่อมต่อกับอาคารที่ก่อสร้างอย่าง
สมมาตรทั้งสองด้าน ประกอบด้วยที่ทำงานของนักเวทหลากหลาย
แขนง อาทิ หอคอยสูงอันเป็นที่ทำการสภาเวทภูมิอากาศ
หอคอยแห่งสภาเวทดนตรี ส่วนงานฝ่ายสภาเวทศิลปินจำต้อง
เดินผ่านโถงกลางซึ่งมีเพดานสูง ล้อมกรอบด้วยระเบียงสองชั้น
และเพดานโค้งกรุกระจกให้แสงสว่างส่องผ่านลงมาได้ ไกลๆ
ทางเดินเชื่อมระหว่างตึกจะพบป้ายระบุหน่วยงาน ‘กองสืบสวน’
เหนือกรอบประตูบานหนึ่ง โทจึงมองประตูบานนั้นที่
เปิดกว้างคล้ายต้อนรับผู้มาใหม่ เขามองหาใบหน้าเพื่อนร่วม
งานซึ่งตนรู้จัก และเห็น อาร์ส ดาฮาบาน ผู้ถูกขนานนาม
‘อัจฉริยะอายุน้อยแห่งวงการเวทศิลปิน’ เช่นเดียวกับตน

“อรุณสวัสดิ์ครับ” โททักทายรุ่นพี่ซึ่งกำลังจะกลายเป็น
เพื่อนร่วมงาน เสียงดังฟังชัดของชายหนุ่มเรียกความสนใจ
คนในที่ทำงานใหม่ รวมถึงอาร์ส ดาฮาบาน รุ่นพี่สมัยเรียน
ผู้มีพื้นเพจากชั้นบูเรส ทวีปทางซีกโลกใต้ของพิภพออโรรา

“อรุณสวัสดิ์โท ยินดีต้อนรับสู่กองสืบสวนแห่งสภาเวท
ศิลปิน” อาร์สตอบรับเสียงใส “เดี๋ยวเรื่องงานจะอธิบายให้ฟัง
อีกทีนะ ขอพาเจ้าไปแนะนำตัวกับคนอื่นๆ ในกอง...เอ่อ...เริ่ม
จากปู่ดีกว่า...” รุ่นพี่กำมือเรียกให้โทเดินตามหลัง แล้วผาย

มือแนะนำเพื่อนร่วมงานคนแรก ซึ่งเป็นใครไปไม่ได้นอกจากหัวหน้ากองสืบสวน...และเขาคณนี้เป็นผู้สัมภาษณ์โทตอนสมัครเข้าทำงาน

“ปู่ ข้าพาโท กาลิเลียม มารายงานตัวแล้ว”

อาร์สกับคนในกองสืบสวนต่างเรียกหัวหน้ากองนาม โบอาส ฮาดาร์ว่า ‘ปู่’ เพราะโบอาสที่เป็นชายชราคร่ำครวญสีเทา แลดูคล้ายภักษารักษ์เฒ่าประจำหอเก็บเฟรมทำนายนมากกว่ามือสืบสวนเก่าแก่ประจำสภาเวทศิลป์ ผู้มีชื่อด้านปราบปรามดอล

“ข้า...โท กาลิเลียม ยินดีอย่างยิ่งที่ท่านปู่เมตตารับข้าเข้าทำงานที่นี่” โทรีบแนะนำตัวเอง โบอาสพยักหน้ารับหนึ่งครั้ง

“อืม ข้าดีใจที่ได้ร่วมงานกัน หวังว่าเจ้าคงรับผิดชอบงานอย่างเต็มที่กำลังนะ”

“ขอรับ รมกวนปู่ช่วยชี้แนะข้าด้วย”

“งั้นก็พอดี...เพราะข้ามีเรื่องอยากให้เจ้าทำอยู่” โบอาสฮาดาร์ลุกจากเก้าอี้ ดวงตายังจ้องมองโท “โท กาลิเลียม เจ้าช่วยเข้าประชุมตอนเช้านี้ด้วยนะ ข้ามีงานด่วนจะให้ทำ เจ้าด้วยล่ะอาร์ส”

โทรู้สึกงงแต่ก็พยักหน้ารับ ส่วนอาร์สร้องเสียงหลงดังลั่นกองสืบสวน

“ข้าด้วยเรอะ แต่ไอ้โฮปู่...ท่านจะรีบร้อนไปไหนเนีย ข้ายังไม่ทันแนะนำอะไรให้โทรู้จักเลย ตามธรรมเนียมของกองเรา ข้าต้องพาน้องใหม่แนะนำกับรุ่นพี่จนครบทุกคน หาโต๊ะนั่ง แล้วพาเดินชมส่วนต่างๆ ในอาคารไม่ใช่หรือท่าน!”

“ก็ข้าคิดว่าเรื่องเหล่านั้นไม่สำคัญเท่าเรื่องนี้ งานนี้เป็น

งานด่วน...ไม่รีบร้อนคงไม่ได้” ดวงตาหัวหน้ากองเผ่าฉายแวว
พิรุณ “และข้าคิดว่าไม่มีใครเหมาะสมกับชั้นนี้เท่าโท กาลิเลียน”

“ไม่มีใครเหมาะสมไปกว่าข้า...หรือขอรับ...” ชายหนุ่ม
อึ้ง เหลือบมองอาร์สุสจึงเห็นเขาทำหน้างไม่แพ้กัน

“ใช่ เจ้าวางสัมภาระลงบนโต๊ะโน้นก่อน จากนั้นตามข้า
ไปประชุมเดี๋ยวนี้ เอ้า! เร็วเข้าอาร์สุส” โบอาสชี้มือไปยังโต๊ะ
ใกล้ๆ แล้วเดินล่วงหน้าออกไปก่อน โทวางกระเป๋าสะพายลง
บนโต๊ะตามคำสั่ง

“มันเรื่องอะไรเนี่ย” อาร์สุสตั้งคำถามระหว่างเดินไปมาเพื่อ
หาของสำหรับเข้าประชุม “โทเอ๊ย! เจ้าได้ไปก่อเรื่องอะไรไร้เปล่า”

โทขมวดคิ้ว “วันๆ แค่เรียนหนังสือกับวาดรูปข้าก็ไม่มี
เวลาทำอะไรอื่นแล้ว อีกอย่างตอนฝึกงานที่นี้...ข้าก็เป็นเพียง
ผู้ช่วยท่านไอเดนเท่านั้น”

ไอเดนคนที่ว่าหมายถึง ไอเดน แอนโทนี เวทศิลปินอีก
คนในกองสืบสวน เป็นชายวัยกลางคนร่างใหญ่ยักษ์ หุ่นหนา
ล่ำดุดก่าแวง ซึ่งบังเอิญผ่านประตูเข้ามาพอดี

“อรุณสวัสดิ์ขอรับท่านไอเดน” อาร์สุสร้องทักทั้งหน้ายู่่ง
โทกล่าวอรุณสวัสดิ์ตาม

ชายร่างยักษ์หมวดเครารุงรังเหลือบมองโท ร้องถามว่า
“อ้าวโท! ข้าได้ยินว่าเจ้าต้องเข้าประชุมเหมือนกันสินะ จำได้
ว่าเจ้าเพิ่งมาทำงานวันแรกไม่ใช่หรือ”

“ขอรับลุงไอเดน” อาร์สุสตอบแทนโท พร้อมแจกแจง
รายละเอียดต่อเสร็จสรรพ “น่าแปลกจริงๆ มิหนำซ้ำปู่ยัง
บอกด้วยว่าโทต้องรับผิดชอบงานชั้นนี้”

“มันเรื่องอะไรกันเนี่ย!” ไอเดนเบิกตากว้าง ก่อนเดิน

เข้ามาตบปาดอดีตเด็กฝึกงานในบังคับบัญชา “เอาเถอะนำโทไปเลือกใช้คนเหมาะสมกับงานเสมอแหละ”

“ขอรับ...” โทยิ้มเฟื่อน ยังไม่เข้าใจอยู่ที่ว่าเหตุใดโบอาสถึงเลือกเขา

เขาเหมาะสมกับงานอะไรหรือ

ห้องประชุมของกองสืบสวนเป็นห้องทรงสี่เหลี่ยมซึ่งสร้างขึ้นพิเศษด้วยอิฐลงมนตรา ป้องกันเสียงพูดคุยระหว่างการประชุมเล็ดลอดออกไป รวมทั้งป้องกันการสอดแนมทุกชนิด โต๊ะประชุมตั้งอยู่กลางห้อง เหนือโต๊ะคือตะเกียงไฟมนตราให้ความสว่างราวกับแสงแดด เอกสารประกอบในการประชุมถูกวางประจำทุกที่นั่งบนโต๊ะ โทเดินเข้ามาในห้องประชุมพร้อมอาวุธ ก่อนโค้งคำนับสมาชิกในวาระการประชุมซึ่งต่างพากันทำหน้าแปลกใจที่เห็นอดีตเด็กฝึกงานมาเข้าร่วมประชุมครั้งสำคัญนี้

โทในฐานะพนักงานระดับต่ำสุดและเป็นน้องใหม่ของกองสืบสวนรีบแนะนำตนเอง ถัดมาอาวุธจึงแนะนำบรรดาผู้ร่วมงานภายในห้องประชุมให้ชายหนุ่มได้รู้จัก

คนแรกคือหญิงสาวสวย ผิวขาวจัด ผมยาวสีดำสนิทแต่กลับมีดวงตาสีฟ้าสดใสชื่อ อาซาเนต โอซิริส เธอส่งยิ้มให้โทอย่างเป็นมิตร ส่วนคนต่อมาโทเคยเห็นหน้าสมัยจำเรียนในสถาบันเวทศิลป์ ชื่อ อีอา ซาเทีย เขาจำได้ว่าเธอจัดเป็นอัจฉริยะคนหนึ่งของสถาบัน เป็นหญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้ม ร่าเริงกะทัดรัด ค่อนข้างโด่งดังในหมู่นักเรียนชายเพราะขนาดหน้าอกสวนทางกับความสูง จุดเด่นนี้เองทำให้โทไม่กล้ามอง

หญิงสาวน่านัก โชคดีที่อาร์สผายมือแนะนำเขาให้รู้จักใคร
อีกคนชื่อ ฮอร์ธัส พทาร์ ชายรูปร่างสูงโปร่งผอมบาง ผม
สีน้ำตาลหยิกฟูคล้ายรังนกคนนี้น่าจะอายุรุ่นราวคราวเดียว
กับไอเดน และคนสุดท้ายมีชื่อว่า อคาลาน เซนเทสวา เขา
สูงพ่อง กับฮอร์ธัส หากแต่รูปร่างดูบึกบึนภูมิฐาน ผมสั้น
สีบลอนด์ถูกหวีเรียบแปล้ เขาใช้ดวงตาสีเทาอมสำรวจโ
รากับนึกสงสัยว่าเหตุใดเจ้าเด็กใหม่จึงโผล่เข้ามาประชุมด้วย

อาร์สบอกให้โทนั่งข้างตน ตอนนั้นเองที่หัวหน้ากอง
สืบสวนโบอาส ฮาดาร์ เอ่ยขึ้นหลังสมาชิกมาครบองค์ประชุม
ว่า “หลายคนอาจกำลังสงสัยเรื่องเด็กใหม่ชื่อ โท กาลิเลียน
เขาคือเจ้าชายแห่งพิภพมาริน พิภพเพื่อนบ้านของเรา มา
พำนักรที่ออโรราในความดูแลของท่านผู้ก้นศักดิ์สิทธิ์กับ
อาจารย์ยูดี ลูกศิษย์ของข้า...ซึ่งก็คงเป็นอาจารย์ใครหลาย
คนในห้องนี้”

สมาชิกหลายคนดูหายใจหลังได้ฟังประวัติย่อของ
โท อคาลานโพล่งถามหัวหน้ากองทันที

“แปลว่าเรื่องที่เราสืบสวนในทางลับเกี่ยวข้องกับท่าน
ผู้ก้นศักดิ์สิทธิ์แน่ๆ แล้วใช่ใหมปู้”

โทผงะ มองอาร์สพร้อมถามว่า “ทำไมxorับ...เกิดเรื่อง
ร้ายอะไรกับท่านผู้ก้นศักดิ์สิทธิ์หรือ”

อคาลานคงได้ยินชายหนุ่มถามอาร์ส จึงตอบให้แทนว่า
“ไม่ใช่เรื่องของท่านผู้ก้นศักดิ์สิทธิ์โดยตรงหรอก แต่ถ้าปล่อย
ไว้อาจร้ายแรงถึงขั้นสิ้นสะเทือนอำนาจ รวมถึงตำแหน่งของ
ตระกูลผู้ก้นศักดิ์สิทธิ์คนปัจจุบันได้เลยทีเดียว”

“ขนาดนั้นเขี้ยวหรือxorับท่านอคาลาน” คำตอบของ

อคาลานทำให้อึดติดนักเรียนในความดูแลของครอบครัวท่าน
พู่กันศักดิ์สิทธิ์ใจคอไม่ดี

“ใช่ เรื่องใหญ่” โบอาสตอบเสียงเข้ม “ข้าขอตั้งคำถาม
เจ้า...โท กาลิเลียน สักข้อ จงตอบตามความจริงว่าเจ้าเคย
ไต่ยีนชื่อกลุ่มสวนพลบค่ำ รึไม่”

กลุ่มสวนพลบค่ำ...โททวนคำ ก่อนสายศีรษะ

“มันคืออะไรขอรับปู่”

“กลุ่มสวนพลบค่ำเป็นกลุ่มลับของเหล่าผู้ใช้เวทภูมิ-
อากาศ” โบอาส ฮาดาร์กล่าว “ไม่แปลกหรอกที่ผู้ศึกษาศาสตร์
เวทศิลป์เช่นเจ้าจะไม่เคยไต่ยีนชื่อนี้มาก่อน บางคนเรียกขาน
กลุ่มนี้ว่ากลุ่มสวนพลบค่ำ แต่บางคนเรียกขานว่า ภาราครภาพ
เพื่อหนทางใหม่ ใช้ชื่ออะไรก็ไม่สำคัญหรอก เพราะพฤติกรรม
เหมือนกัน นั่นคือทำการทดลองมนตราเกินขอบเขตศีลธรรม
ซึ่งสมพันธ์ผู้ใช้มนตราแห่งดาราจักรซีเอโรบัญญัติไว้”

คำว่า เกินขอบเขตศีลธรรม ทำให้โทนึกถึงพวก ‘ดอล’
ขึ้นมาทันที เหตุผลหนึ่งที่ชายหนุ่มเลือกทำงานกองสืบสวน
ก็เพราะองค์กรชื่อดอลนี่

“กลุ่มสวนพลบค่ำมีความเกี่ยวข้องกับพวกดอลหรือไม่
ขอรับท่านปู่” โทสงสัย

“ถ้าถือตามพุดินัยก็มีความเป็นไปได้อยู่ แต่ในหลัก
นิตินัย...ข้าต้องบอกว่าพวกเรายังมีหลักฐานไม่พอ กลุ่มไต่ดิน
ย่อมไม่เปิดเผยตัวเองในที่สว่างหรอก” โบอาสถอนใจยาว

“ใช่ แค่นี้ก็ลั่นพวกเรา เจ้าพวกไต่ดินนั้นมันก็พร้อม
จะหนีไปให้ไกลที่สุด ถึงทำให้การสืบสวนยากลำบากไฉไล”
ฮอร์อัส เจ้าของทรงผมรังนกพุดขึ้น โทซึ่งยังจับต้นชนปลาย

ไม่ถูกถามต่อ

“งั้นกลุ่มสวณพลบค่ำเกี่ยวอะไรกับเรื่องร้ายแรง ขนาด สันตะเทือนอำนาจตระกูลท่านปู่กันศักดิ์สิทธิ์ล่ะขอรับ”

คำถามนี้ทำให้อืออา ซาเทีย ผู้มีหน้าอกสะดุดตา ยกมือ ทำคาง จ้องโทแล้วพูดเป็นนัยว่า

“เจ้าคิดว่าทำไมคนพวกนั้นต้องใช้ชื่อกลุ่มสวณพลบค่ำล่ะ เจ้าเป็นคนฉลาด...น่าจะมีพอมองออกนะ”

เจ้าชายแห่งพิภพมารินกะพริบตาปริบๆ ใช้เวลาคิด ใคร่ครวญครุ่นเดียว คำตอบหนึ่งก็ผุดขึ้นในสมอง...จากความ เชื่อมโยงระหว่างสามสิ่ง อันได้แก่...ปู่กันศักดิ์สิทธิ์ กลุ่มสวณ พลบค่ำ และคนสวณมนตรา

“มะ...ไม่จริงใช่ไหมขอรับ” โทรู้สึกเหมือนเพิ่งถูกใครใช้ ไม่น้ำสามฟาดศีรษะอย่างแรงจนโลกรอบตัวหมุนตัวๆ คนใน ห้องประชุมต่างก็รู้ไม่ใช่รีว่า บุตรชายคนเล็กของ ยุคลิต ปู่กัน ศักดิ์สิทธิ์คนปัจจุบัน มีอาชีพเป็นคนสวณมนตรา “ทุกท่าน... ใครก็ได้...ช่วยบอกทีว่าข้าคิดผิด บอกข้าทีว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับ คีน แม็กซิมัส”

ไม่จริงน่า...

โบอาส ฮาดาร์ยิ้มเศร้า “เจ้าเป็นคนฉลาด...ดังนั้นคง สันนิษฐานไม่ผิดหรอก ข้ารู้ดีว่าบุตรคนเล็กของปู่กันศักดิ์สิทธิ์ คือเพื่อนสนิทที่สุดของเจ้า ที่นี้เข้าใจยิ่งกว่าทำไมข้าคิดว่าเจ้า เหมาะทำงานชิ้นนี้ยิ่งกว่าใคร เจ้าชายโท กาลิเลียน”

กว่าการประชุมนัดแรกในชีวิตทำงานของโทจะจบลง ก็เป็นเวลาเกือบเที่ยงวัน สำหรับหน่วยงานชื่อ ‘กองสืบสวน

แห่งสภาเวทศิลป์' นี่เป็นหน่วยงานรักษาความสงบกับทำหน้าที่พิทักษ์กฎเกณฑ์การใช้มนตราทั้งปวง อันประกอบด้วยเวทศิลป์ เวทภูมิอากาศ รวมทั้งสัตว์เวท แต่โทไม่เคยคิดว่างานชิ้นแรกของเขาจะเกี่ยวกับยูคลิดผู้ดำรงตำแหน่งผู้กันศักดิ์สิทธิ์...ประชุมแห่งผู้ใช้มนตราสว่างทุกแขนง กับคินแม็กซิมัส เพื่อนสนิทที่สุดของเขาในออโรรา

“เจ้ารีบทำใจยอมรับความจริงเถอะโท กาลิเลียน” อีอาซาเทีย หญิงสาวร่างเล็กซึ่งตอนนี้ทำหน้าที่แนะนำสถานที่ต่างๆ ภายในอาคารแท่นรุ่นพี่อาร์สพุดขึ้น หลังได้ยินโทถอนใจเฮือก

“ข้าทราบดีครับท่านอีอา แต่...”

“เอาน่า แล้วเจ้าก็จะชินเอง โลกความจริงมันโหดร้ายกว่าโลกจำลองในมหาวิทยาลัยของเราไงล่ะ เอ...นี่เที่ยงแล้วต่อไปข้าคงต้องพาเจ้าไปเยี่ยมชมโรงอาหารสินะ”

“ดีเลยขอรับ ข้าเองก็รอคอยอยู่” โทยิ้มได้เป็นครั้งแรก หลังเข้าร่วมการประชุม

อีอาหัวเราะโชว์ฟันขาว ปรายามองเขาด้วยแววตาชื่นชม “รู้ไหม...ข้าเคยคิดว่าเจ้าคงหยิ่ง ถือตัว เข้าถึงยาก คาดไม่ถึงเลยว่าเจ้าชายแห่งพิภพมารีนที่สาวๆ ใฝ่ฝันถึงจะเป็นคนคุยด้วยง่ายๆ ไม่เย่อหยิ่ง แถมเลือกทำงานสายอาชีพหนักๆ เช่น กองสืบสวน”

“หรือขอรับ...” โทยิ้มเจื่อนลง ภาวนาให้อีอาต่างจากผู้หญิงส่วนใหญ่ซึ่งเขารู้จักในพิภพออโรรา โทไม่ใช่คนหลงตัวเอง หากแต่ประสบการณ์กับเพศตรงข้ามที่ผ่านมาสั่งสอนให้เขารู้จักระมัดระวังตัว...

“แค่รูปร่างหน้าตา รวมกับฐานะเจ้าชายพิภพรำรวยของ
เจ้าก็มากพอจะทำให้หญิงสาวทุกคนอยากรู้จักเจ้าชายโท
กาลิเลียน แล้วนี่เจ้ายังเป็นอัจฉริยะของรุ่น เป็นเวทศิลป์
เปี่ยมพรสวรรค์อีก” อ้อาขยับมาใกล้ เอื้อมมือแตะคอเสื้อ
ของโทพลงหัวเราะคิกคัก

“ชะ...ขอรับ” โทห่อไหล่ นึกเสียใจให้ผู้หญิงรับหน้าที่
พาชมภายในสภาผู้ไขมนตราแทนอาร์ส ซึ่งเสร็จจากประชุม
ปั๊บก็ถูกอคาลานลากตัวไปช่วยงานปั๊บ “ชะ...ข้า...ไม่เคยรู้ว่า
ตัวเองจะโด่งดังในแง่ไหนด้วย”

ตั้งแต่เข้าศึกษาต่อที่ออโรรา โทก็กลายเป็นคนไม่ค่อย
ไว้วางใจสตรีเพราะมักถูกพวกนางลวนลามหรือจู่โจมซึ่งๆ หน้า
ยิ่งเมื่อช่วงหลัง มีใครไม่รู้กระพือข่าวว่าเขากับคิน แม็กซิมัส
เป็นคู่รักลับๆ กัน ก็ทำให้สาวหลายคนต่างแห่แหนมาทำพิสุจน์
หาความเป็นชายในตัวโทด้วยวิธีต่างๆ นานา

“ถ้าเจ้ายังไม่รู้ก็ควรรู้ไว้ซะ” อ้อาขม้อยตาใส่รุ่นน้อง
คนดัง “เจ้าน่ะโด่งดังชนิดที่เรียกได้ว่า สาวคนไหนเห็นข้าเดิน
กับเจ้าก็ต้องริษยาข้าแน่”

โทถอยห่างอ้อาตามสัญญาณอนุญาตอย่างไม่รู้ตัว ทำให้
สาวร่างเล็กจ้องมองพลงอนใจ

“ข้าแค่ตั้งใจที่ได้เดินกับคนหล่อๆ แต่ไม่ได้นึกสนใจเจ้า
ในแง่อื่นหรอกน่า ข้าถือเจ้าเป็นรุ่นน้อง...ดังนั้นไม่ต้องทำท่า
แหยงขำนักก็ได้”

คนถอยห่างเพิ่งได้สติ จึงเห็นว่าตนถอยห่างอ้อาออกมา
ราวห้าก้าว เขารู้สึกผิดและรีบขอโทษ “เอ่อ ขอโทษขอรับท่าน
อ้อา คือ...ข้า...เป็นโรคไม่ค่อยไว้วางใจสตรีเท่าไร อาจเพราะ

สตรีส่วนใหญ่มักจุ่มโจมข้านะขอรับ”

อ้อาพยักหน้า กลับยิ้มซ้ำ “ข้าเข้าใจๆ ข้าเองก็เคยเห็น เจ้าถูกจุ่มโจมกับตาตัวเองเหมือนกัน นี่เจ้าคงมีประสบการณ์ ถูกจุ่มโจมพอสมควรสินะ แต่เจ้าไม่ใช่คู่รักของคีน แม็กซิมุส แน่หรือ”

โทเบิกตากว้าง ตอบปฏิเสธพลัน “ไม่ขอรับ...ไม่...ตะ... แต่ข้าเองก็ไม่เข้าใจเลยว่าชาวพรรคนั้นมีขึ้นได้ยังไง มีหน้าข้า หลังจากเกิดข่าว หญิงสาวพวกนั้นก็ยิ่งเข้าจุ่มโจมข้า”

“แหม พวกเจ้าต่างดูดีทั้งคู่เนี่ย แถมยังชอบเก็บตัว มุบมิบกันสองคนอีก” อ้อาหัวเราะร่วน “เจ้าน่ะดูขาวสะอาด และสูงส่งราวเทพบุตร ส่วนฝ่ายนั้นก็ดูหล่อเย็นชา ลึกลับน่าค้นหา ทว่าน่าเสียดายจริงๆ ข้านึกไม่ถึงเช่นกันว่าคู่หูเจ้าจะเป็น...”

“สารภาพว่าข้ายังทำใจเชื่อคำพูดปู่ไม่ได้เลย” โทเอ่ยสวนขึ้น

“เจ้าควรเชื่อปู่” อ้อากล่าว “หากปู่สรุปแล้ว ต้องถือว่า เรื่องนี้มีมูลความจริงกว่าเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์”

“ถ้าข้านึกอยากให้เรื่องจริงคือสามสิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือ ทานว่า...จะมีทางเป็นไปได้ไหม”

หญิงสาวยกนิ้วชี้ใส่ตัวเอง พุดเสียงเข้ม “เจ้าลืมแล้วว่าข้าทำหน้าที่อะไร ข้าเป็นคนรวบรวมข้อมูลเองนะ ข้าจึงไม่สามารถปฏิเสธสิ่งที่ตัวเองมองเห็น หากเจ้ายังจะคิดมองหา สามสิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือเพื่อยืนยันให้เขาผู้นั้นพ้นผิดได้ ข้าก็ยินดี แต่คาดว่าจะไม่มี...”

อ้อาพูดไม่ทันจบก็ละสายตาจากโคมองด้านหลังของเขา

โทเหลียวมองตามด้วยความสงสัยจึงเห็นคีน แม็กซิมุส กำลัง
ก้มหน้าก้มตาเดินอยู่ไม่ไกล

“คีน!” โทร้องเรียก เจ้าของนามชะงัก เหลือบมองหา
ต้นเสียง

“อ้าวโท” คีนยิ้มแล้วเดินตรงมาหา “ไม่คิดว่าข้าจะได้
พบเจ้า เอ้อ...ไม่สิ เจ้าเพิ่งบรรจุเข้าทำงานในสภาเวทศิลป์
นี่นา ดีใจจริงๆ ที่เราได้พบกัน”

“ข้าก็ดีใจ” โทยิ้มตอบ แทะลิมไปว่าอีกฝ่ายกำลังถูก
กองสืบสวนเฟ่งเล็ง “หลังย้ายออกจากบ้านเจ้า ข้าก็ยังไม่
แวะกลับไปเยี่ยมเยียนทุกคนเลย ข้าคิดถึงทุกคนนะ โดยเฉพาะเจ้า...กับอริสา”

“อริสาสบายดี ส่วนเจ้า...เอ...อย่าบอกนะว่า...” ดวงตา
สีทับทิมของคีนสลับมองโทกับอ้อาเหมือนเข้าใจว่าคนทั้งสอง
เป็นคู่รัก โทกลัวเพื่อนเข้าใจผิดจึงรีบอธิบาย

“นี่เจ้ากำลังคิดไปถึงไหน คนคนนี้เป็นรุ่นพี่ของข้า...เธอ
กำลังแนะนำสถานที่ต่างๆ ในสภาผู้ชำนาญตราแห่งนครหลวง
ให้รู้จักเพราะข้าเพิ่งมาทำงานวันแรก”

คีนพยักหน้า ระหว่างนั้นอ้อาได้แนะนำตัวเองว่า “ยินดี
ที่ได้รู้จักสหายรุ่นน้อง ข้าชื่อ อ้อา ซาเทีย”

“ยินดีที่ได้รู้จักท่านซาเทีย” คีนตอบรับพร้อมแนะนำชื่อ
ตนเอง “ข้าชื่อ คีน แม็กซิมุส”

คีนคิดว่าหญิงสาวนามอ้อา ซาเทีย กำลังมองเขาด้วย
สายตาสงสัยและเขารู้สึกไม่ชอบเลย หากแต่ต้องทำเฉยเพื่อ
เห็นแก่เพื่อนสนิท

“เจ้ากำลังจะไปไหนหรือคีน” โทถามขึ้น จังหวะนี้เองที่
อืออะละสายตาไป คีนจึงรู้สึกว่่าบรรยากาศตึงเครียดรอบตัว
ผ่อนคลายลง

“ข้ามีธุระที่หอคอยเวทภูมิอากาศนะ”

“จริงสิ เจ้าเองก็ทำงานแล้วเหมือนกันกับข้า...แถมได้
งานก่อนข้าซะอีก” โทล้อ

คีนยิ้มมุมปาก ก่อนเพ่งตระหนกว่าตอนนี้เพื่อนรักได้
เข้าทำงานที่กองสืบสวนแห่งสภาเวทศิลปิน แปลว่า...ผู้หญิง
ข้างตัวโทคือคนจากกองสืบสวน!

“นิสัยเจ้ามักถ่อมตัวอยู่เรื่อย” คีนจำใจตอบทสนทนา
ตามน้ำ ทั้งที่เสียงกระซิบในใจสั่งให้เขารีบเดินหนีไปให้พ้นคน
ของกองสืบสวน

“เจ้าต่างหากละคีนที่ชอบถ่อมตัว” โทตอบ

คนสวนมณตราแสร้งหัวเราะขบขัน จากนั้นเร่งรีบตัดบท
เพื่อจบการสนทนา “อ้าวๆ ผลัดกันถ่อมตัวไปมาคงไม่จบสักที
งั้นข้าขอรบกวนเวลาเจ้าเท่านี้ดีกว่า ขอตัวก่อนนะโท”

“ข้ากำลังจะชวนเจ้าไปกินกลางวันด้วยกันอยู่เชียว” โท
กล่าวด้วยความเสียดาย ตรงข้ามกับคีนซึ่งรู้สึกแสบๆ...
หว่าตระแวงคนของกองสืบสวน

“ข้าคิดว่าไม่เอาดีกว่า” เขาทำเป็นส่องมองหญิงร่างเล็ก
ชื่ออือา “ดูท่านางคงไม่อยากจะเข้าไปขัดจังหวะสักเท่าไร ไว้
มีโอกาสอีกเราคงได้สนทนากัน” ตัดบทจบก็โบกมือแล้วซึ่ง
เดินหนีไปอย่างรวดเร็ว ไม่สนใจฟังคำแก้ตัวจากอีกฝ่ายที่ตั้ง
ไล่หลังมา...

ไม่เอาดีกว่า คีนนึก เขาไม่กล้าเสี่ยงอะไรกับกองสืบสวน

เพราะจุดหมายปลายทางอันแท้จริงของชายหนุ่มมิใช่หอคอย
เวทภูมิอากาศตามที่บอกโท ทว่าอยู่ในพื้นที่เขตอุทยานคันคว่ำ
ซึ่งจำกัดการเข้าออกเฉพาะผู้ได้รับอนุญาตเท่านั้น

เขตอุทยานการคันคว่ำคือหมู่เรือนกระจกซึ่งแต่ละหลัง
มีขนาดใหญ่พอสำหรับการทดลองปลูกพืชตามภูมิประเทศ
และภูมิอากาศต่างๆ กัน ภายในมีระบบควบคุมอุณหภูมิ รวม
ถึงปรับระดับความชื้นสำหรับทดลองปลูกพืชชนิดนั้นๆ หลาย
คนเรียกมันว่า ‘ปราสาทคริสตัล’ มองเผินๆ ก็ดูคล้ายแหล่ง
คันคว่ำศึกษาอื่นๆ ในละแวกนครหลวง หากแต่ในหมู่เรือน
กระจกนี้กลับมีเส้นทางสู่ความมืดซุกซ่อนอยู่ เป็นเส้นทางที่
มืดมืดเสียจนพอลองเดินหลงเข้าไป...ก็อย่าหวังกลับออกมา
ได้อย่างปราศจากมลทิน

และคืนก็คือหนึ่งในคนหลงทาง...

ชายหนุ่มเปิดประตูเรือนกระจกหมายเลขหกสิบหก
ป้ายด้านหน้ามีตัวหนังสือภาษากลางซีเอโรกับภาษาถิ่นออโรร่า
กำกับว่า ‘เรือนวอเทอลอคที่สิบเจ็ด’ หมายถึงเรือนเพาะชำ
สำหรับปลูกพืชตามลักษณะกายภาพของทวีปวอเทอลอค
แห่งพิภพออโรร่า ด้านในมีบ่อน้ำก่อสร้างอย่างดีสำหรับ
ทดลองปลูกพืชน้ำ มีตู้กระจกใสบรรจุน้ำปรับอุณหภูมิ เพราะ
วอเทอลอคเป็นทวีปน้ำ

เขาเดินผ่านตู้กระจกซึ่งเรียงตัวยาวขนานไปกับทางเดิน
ข้างทางเดินสองด้านมีลำน้ำสายเล็กๆ ไหลชนาบและมา
บรรจบกัน ณ ใจกลางโรงเรือนที่ขุดเป็นแอ่งน้ำ คืนมองดูน้ำพุ
พวยพุ่งสูงเกือบเท่าอกเขา พลันถลกแขนเสื้อข้างซ้าย เมื่อยืน
แขนเข้าไปในน้ำพุ รอบข้อมือก็ปรากฏลวดลายอักขระโบราณ

ซึ่งเขาไม่รู้จักความหมาย เหมือนมีพรายน้ำสว่างพรายบนผิวหนัง ถัดจากนั้นม่านน้ำตรงหน้าจึงแหวกออก เผยให้เห็นทางเดินดำมืดลงลึกสู่ใต้ดิน

คืนสุดลมหายใจยาว พาตัวเองก้าวไปยังเส้นทางมืดมืดให้ทันก่อนประตูลับจะปิด ใช้เวลาพักหนึ่งดวงตากก็ปรับจนชินเข้ากับควมมืด เขามองเห็นแสงรำไรตรงปลายทางอันเป็นที่ตั้งของอุทยานใต้ดินซึ่งสว่างไสวด้วยแสงไฟมนตรา ชายหนุ่มหรือตาลงอีกหนขณะผ่านเข้าไปในบริเวณสถานที่เพาะปลูกพรรณไม้หายาก เขามาเยือนที่นี่หลายครั้งจนเริ่มคุ้นชินสภาพพิลึกพิลั่นของแหล่งกำเนิดต้นไม้ดอกไม้หายากเหล่านี้ คืนก่อนใจให้หลายร่างซึ่งถูกติดตรึงบนเสา ทำหน้าที่คล้ายกระถางให้ต้นไม้ซึ่งกำลังผลิดอกงดงาม ใครคนหนึ่งเคยกล่าวว่า...พวกสัตว์เหล่านี้กำลังพักผ่อนอย่างสงบ หากแต่คืนทำให้เชื่อเช่นนั้นไม่ได้ เพราะวิธีการฆ่าพวกมันเพื่อนำมาเพาะต้นไม้ห่างไกลจากการทำให้เจ้าของร่างได้พักผ่อนอย่างสงบสมควรเรียกว่า สยดสยอง ยิ่งกว่าอะไร ชากสัตว์เหล่านี้ไม่เนาไม่เปื่อย ทว่าแห้งเหี่ยวเนื่องจากถูกพันธุ์ไม้ดูดกินเลือดเนื้อและชีวิต พวกมันได้พักผ่อนสงบจริงหรือ ทั้งที่สิ้นใจตายอย่างทรมานขนาดนั้น...

ระหว่างมองดูพันธุ์ไม้นานาชนิดผลิดอกใบสะพรั่งแวดล้อมกลืนอายเลือด ก็มีเสียงทักทายจากเบื้องหลังคืน

“ว่าอย่างไรศิษย์เอกของข้า”

ชายหนุ่มหันไปมองต้นเสียง...เจ้าของประโยค ‘พวกมันกำลังพักผ่อนอย่างสงบ’

“อาจารย์เซเฟอิด” คืนทำความเคารพชายสูงวัยรูปร่าง

สูงใหญ่ จมูกองุ้ม หน้าผากเถิกเลยไปเกือบครึ่งหัว ผมดำที่ เหลือถูกหวีเก็บทรงอย่างดี สวมเสื้อคลุมยาวสีดำขีดริ้วสีแดง เลื่อนนกบริเวณปลายแขน ปกเสื้อเป็นขนสัตว์เส้นยาวหนา นุ่ม “ในเวลาที่ยังแบบนี้ ท่านเรียกข้ามาด้วยเหตุใด”

เซเฟิดไม่ตอบคำถามทันที เขายื่นกล่องไม้สีดำสนิท ยาวขนาดท่อนแขนให้คืนแทน ชายหนุ่มจำได้ว่าในกล่องมี หัวใจของสัตว์กินทั้งเนื้อและกินพืชชนิดหนึ่งซึ่งน้ำหนักกับ ขนาดใกล้เคียงหัวใจมนุษย์

คืนรับกล่องสีดำสนิทมาเปิดออก แลเห็นเมล็ดซึ่งตน ลงมือปลูกกำลังแตกหน่ออ่อนโผล่ขึ้นจากกลางหัวใจ เขาเงย หน้ามองเซเฟิดด้วยสีหน้าแววตาราวกับผืนดินแห้งแล้งเพิ่ง ได้รับความชุ่มชื้น

“มันแตกหน่อแล้วขอรับท่านอาจารย์!” คืนร้องอย่าง ตื่นเต้นราวกับเด็กอยากโอ้อวดความสำเร็จ เพราะไม่ใช่ คนสวนทุกคนจะทำได้เช่นนี้

“เหตุผลเพียงพอหรือไม่สำหรับให้ข้าเรียกเจ้ามาเวลานี้” เซเฟิดกล่าว ขอกล่องไม้สีดำคืนจากมือศิษย์วางลงบน โต๊ะไม้ใกล้ๆ ตัว “หน่ออ่อนของรอยยิ้มแห่งทุนดราเขียวนะ ที่เจ้าเพาะสำเร็จ”

ระหว่างเซเฟิดกำลังชื่นชมผลแห่งความสำเร็จอยู่นั้น หน่ออ่อนของรอยยิ้มแห่งทุนดราภายในกล่องกลับค่อยๆ เหี่ยวเฉา ไม่สี...ไม่ใช่แต่หน่ออ่อนที่เหี่ยวเฉา หัวใจสัตว์ซึ่ง เปรียบเสมือนดินก็แห้งเหี่ยวลงด้วย พริบตาเดียวเท่านั้นมันก็ มลายกลายเป็นกองขี้เถ้า

“ทะ...ทำไมจู่ๆ หน่ออ่อนของรอยยิ้มแห่งทุนดราถึง

เหี่ยวเฉาแบบนี้ขอรับท่านอาจารย์” คินจ้องมองผลงานชิ้นเอกในกล่องไม้อย่างไม่ว่างตา ความภาคภูมิใจซึ่งเพิ่งเบ่งบานค่อยๆ หดเล็กก่อนแตกสลายในพริบตา “ท่านอาจารย์... ข้าเพาะมันไม่สำเร็จสักหน่อย...”

เซเฟอิดสายตีสรีระ “ไม่เลยศิษย์ข้า เนื่องจากรอยยิ้มแห่งทุนดราเติบโตได้ดีในสภาพอากาศหนาวเย็นสุดขั้ว ขณะเดียวกันเมล็ดพันธุ์ยังต้องการความอบอุ่นจากผืนดินโอบอุ่น รอยยิ้มแห่งทุนดราถูกเรียกว่าพีชในสภาวะตรงข้าม คนสวนผู้เพาะต้องบังคับปัจจัยสองแบบให้สมดุล มันจึงจะแตกหน่อ ดังนั้นข้าถึงต้องบอกว่าเจ้าทำสำเร็จ ตัวข้าเองพยายามมาทั้งชีวิตยังทำไม่ได้”

“แต่มัน... มันเพิ่งเหี่ยวเฉา ล้มเหลวไปต่อหน้าต่อตาข้า” เขายังมองไม่เห็นความสำเร็จที่อาจารย์เซเฟอิดกล่าวถึงเลย ในเมื่อเมล็ดพันธุ์หายากล้ำค่ากับหัวใจสัตว์... ทั้งหมดแตก่วนกลายเป็นผง

“ข้าก็มองเห็นอยู่ว่ามันเหี่ยวเฉา” เซเฟอิดยกมือแตะป่าเขา “และต่อให้มีพรสวรรค์มากกว่าเท่าที่มีอยู่ เจ้าก็ไม่สามารถเพาะรอยยิ้มแห่งทุนดราให้เติบโตได้มากกว่าหน่ออ่อนหรอก เพราะพีชล้ำค่าย่อมต้องการดินล้ำค่าทัดเทียมกัน”

ชายหนุ่มกะพริบตาปริบๆ ไม่เคยรู้มาก่อน “ดินล้ำค่าทัดเทียมกัน... มีด้วยเหรอ มันคืออะไรขอรับ”

เซเฟอิดพยักหน้า แยมยิ้มเปี่ยมเมตตา “เจ้าอยากเพาะรอยยิ้มแห่งทุนดราสำเร็จจริงๆ นั่นหรือ ศิษย์เอกของข้า”

คินพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น “ใช่ขอรับ ข้าอยากเพาะรอยยิ้มแห่งทุนดราให้สำเร็จครับท่านอาจารย์!”

“คีน...เจ้ารู้จักดวงใจบริสุทธิ์ไหม” เซเฟอิดถามขึ้น คีน
 สายศีรษะ ผู้เป็นอาจารย์จึงต่อความว่า “มันก็คือหัวใจอัน
 ล้ำค่าและหาได้ยากยิ่งกว่าเมล็ดพันธุ์รอยยิ้มแห่งทุนตราอีก
 ไงละ แต่ละดาราจักรในจักรวาลจะมีดวงใจแสนพิเศษนี้เพียง
 หนึ่งดวงเท่านั้น ดาราโบราณกล่าวไว้ว่า ดวงใจบริสุทธิ์คือ
 สัญลักษณ์แห่งสรรพสิ่ง บ้างก็ว่ามันคือที่สถิตของจิตวิญญาณ
 แห่งดาราจักร หากเป็นอะไรก็ช่างเถิด สำหรับคนสวนมนตรา
 เช่นเรา ดวงใจบริสุทธิ์คือดินดีที่สุด อบอุ่นที่สุด และแข็งแกร่ง
 ที่สุด...ไม่มีวันสูญสลาย”

“เป็นดินล้ำค่าจริงๆ” คีนรู้สึกตื่นเต้นเมื่อได้รู้ว่ามิดินดี
 ขนาดนั้นและอยากลองใช้มันดูสักครั้ง

“ใช่...ศิษย์รักของข้า” เซเฟอิดเปิดยิ้มกว้างขึ้น “ถ้าเจ้า
 อยากเพาะรอยยิ้มแห่งทุนตราสำเร็จ ดวงใจบริสุทธิ์คือกุญแจ
 ไขความสำเร็จนั้น”

2

ความรุ่งโรจน์ที่แตกต่างกันไป

คินรู้ลึกซึ้งอีกเหมและมีกำลังใจมากขึ้นเมื่อได้รู้จักคำว่า ‘ดวงใจบริสุทธิ์’

ขอเพียงชายหนุ่มมีดวงใจพิเศษในมือเท่านั้น ความรุ่งโรจน์ของอาชีพคนสวนมนตราผู้ยอดเยี่ยมที่สุดก็就会被นำมาวางแทบเท้า...

“แต่ของล้ำค่าเช่นดวงใจบริสุทธิ์อาจหายากสักหน่อย” เซเฟิดเปรย “เจ้าต้องอาศัยความพยายาม”

“แล้วข้าจะหาดวงใจบริสุทธิ์ได้จากไหนขอรับอาจารย์”

“ไฟแรงจริงนะเจ้า” ชายสูงวัยดูขบขันท่าทีเอาจริงเอาจังของชายหนุ่ม “สมัยก่อน...การค้นหาดวงใจบริสุทธิ์จำต้องพึ่งพาเวทศิลป์ทำนายเพียงอย่างเดียว ทว่าตอนนี้ได้มีการประดิษฐ์เครื่องทุนแรงขึ้น ทำให้การตามหาง่ายขึ้น”

เขาเบิกตากว้าง กล่าวด้วยความตื่นตะลึง “เครื่องมือทุนแรงที่ว่ามันคืออะไรขอรับ”

“หากข้าได้มันมาเมื่อไร ข้าจะเรียกเจ้ามาเอาทันทีก็แล้วกัน” เซเฟิดตอบ

“ขอรับอาจารย์!” คินโด้งอ้าลาเซเฟอิด ก่อนขอตัวไปทำงานยังกองเพาะพันธุ์พืชมนตราแห่งหอคอยเวทภูมิอากาศ

หน้าที่รับผิดชอบหลักของคินต๋องกองเพาะพันธุ์พืชมนตรา คืองานปรับปรุงกับขยายสายพันธุ์กุหลาบมนตรา ชายหนุ่มถูกขนานนามให้เป็นมือเพาะพันธุ์กุหลาบมนตราผู้เก่งกาจที่สุดบนพิภพออไรรา ทว่าชื่อเสียงเหล่านี้กลับไม่ได้สร้างความภาคภูมิใจแก่เขานัก เพราะมันยังดูด้อยค่าถ้าเปรียบกับตำแหน่งอัศวินแห่งพิณิกซ์ของแฟลซ... พี่ชายต่างมารดา ชื่อเสียงเวทศิลปินนักพยากรณ์ภาพอันเก่งกาจของยูตี้ ซึ่งเป็นพี่สาวร่วมบิดามารดาเดียวกัน โดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบกับตำแหน่งประมุขสูงสุดแห่งสภาเวทศิลปินของยูคลิด... บิดาผู้ดำรงตำแหน่งผู้ก่อกำเนิดศักดิ์สิทธิ์คนปัจจุบัน

คนภายนอกมักมองว่าครอบครัวของคินช่างวิเศษเหลือเกิน เนื่องจากไม่ว่าใครจะต้องอะไรก็มักยิ่งใหญ่สมศักดิ์ศรีตระกูลแม้กิมุสไปเสียหมด สมัยก่อนเขาก็เคยถูกใครต่อใครคาดหวังให้เติบโตขึ้นเป็นแม็กกิมุสที่ยอดเยี่ยมอีกคนหนึ่ง หรือแม้แต่ถูกวางตัวว่าอาจก้าวขึ้นรับตำแหน่งผู้ก่อกำเนิดศักดิ์สิทธิ์ต่อจากยูคลิด รวมถึงเหล่าบรรพบุรุษตระกูลแม็กกิมุสตระกูลเก่าแก่ที่มักได้รับตำแหน่งใหญ่โตนี้ กระทั่งคินเลือกเรียนต่อด้านเวทภูมิอากาศ มีหน้าที่ยังมีวิชาถนัดแบบวิชาไร้ความก้าวหน้าทางยศศักดิ์เช่นคนสวนมนตรา คนรอบข้างจึงพากันตราหน้าเขาเป็นไอ้คนนอกคอกของแม็กกิมุส หลายคนถึงกับประณามเขาเป็นไอ้โง่ผู้ละทิ้งโอกาสทองของแม็กกิมุสสายตระกูลหลักที่จะสามารถก้าวหน้าในตำแหน่งการงานสายเวทศิลปินจนถึงตำแหน่งผู้ก่อกำเนิดศักดิ์สิทธิ์ได้

ด้วยเหตุนี้คืนจึงมีความทะเยอทะยานอยากทำอะไรสักอย่างเพื่อให้ตนดูมีค่าในสายตาใครๆ บ้าง แม้ความยิ่งใหญ่อาจต้องแลกมาโดยการพาตัวเองเข้าไปเกลือกกลั้วมนตราฝ่ายมืด อย่างไรก็ตาม...คนส่วนใหญ่ก็ตีค่านุश्यจากผลลัพธ์สุดท้ายมิใช่หรือ

เขาตั้งใจทำงานผู้เพาะกุหลาบมนตราค่อนข้างมีเวลาทำงานเป็นอิสระ กล่าวคือไม่มีข้อบังคับการเข้าและออกจากสถานที่ทำงาน ไม่มีกฎว่าจำเป็นต้องทำงานกี่ชั่วโมงต่อวัน เขาจึงอาศัยข้อได้เปรียบนี้ออกจากบ้านไปทำงานรวมถึงกลับเข้าบ้านช้ากว่าสมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัวเพื่อหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า วันนี้ก็เช่นเดียวกับทุกวัน พาเข้าไปยามสองกว่าคืนจะกลับถึงคฤหาสน์แม็กซิมุส...สถานที่พำนักของครอบครัว

คฤหาสน์ตระกูลแม็กซิมุสตั้งอยู่ในเขตเซนเทรย์ อันเป็นเขตศูนย์กลางนครหลวงพิภพออโรรา แต่ถ้านับตามระยะทางไปกลับ คฤหาสน์นี้อยู่ใกล้เขตการศึกษามากกว่าสภาผู้ใช้มนตราแห่งเขตนครหลวง เขาจึงต้องใช้เวลาโดยสารถม้าสาธารณะกว่าสี่สิบห้านาทีจึงจะมองเห็นประตูรั้วคฤหาสน์ด้านหน้าของคฤหาสน์มียามยืนรักษาความปลอดภัยอยู่ เขาเดินผ่านประตูรั้วแล้วเลือกใช้ประตูเล็กติดโรงครัวพาตัวเองเล็ดลอดเข้าไปยังคฤหาสน์ ส่วนหนึ่งเพราะไม่อยากพบหน้าใคร ใช่...เขาหวาดกลัวการต้องเผชิญหน้าสมาชิกในครอบครัว ไม่ชอบสายตาดูแคลน กับถูกถามถึงหน้าที่การงานคล้ายอีกฝ่ายพยายามตอกย้ำว่า...เขาได้ละทิ้งหนทางเวทศิลป์เพื่อเลือกทำสิ่งที่ผิด!

“กลับตีกอีกแล้วนะคิน”

เสียงทักทายไม่พึงประสงค์ดังขึ้น คินชะงัก เหลียวมอง
เจ้าของเสียงคุ้นเคย

“อริสา...เจ้ายังไม่นอนอีกหรือ”

เจ้าของนามอริสาสวมเสื้อคลุมยาวสีขาวทับชุดนอน
ผมสีบลอนด์เหี้ยมตรงถูกถักเป็นเปียหลวมยาวจดบั้นเอว
ผิวขาวจัดดูซีดแม้ขณะอยู่ใต้แสงตะเกียงอันอบอุ่น

“ข้ารอเจ้าอยู่นะสิ” ดวงตาสีทองของอริสาหรือสิ่งเหมือน
กำลังยิ้ม คำตอบดังกล่าวทำให้คินหงุดหงิด

“เจ้ารอข้าทำไม นี่ใกล้ยามสามแล้ว เจ้าเองก็เพิ่งเริ่มไป
ช่วยงานท่านพี่ผู้ดีที่สถาบันเวทศิลป์มิใช่หรือ ป่านนี้เจ้าน่า
จะนอนหลับพักผ่อนมากกว่ารอข้า”

“เจ้าไล่ข้าไปนอนตอนนี้ก็สายไปแล้วละ” อริสาบ่นพึมพำ
ชายหนุ่มถอนใจเฮือก กลอกตาอย่างนึกเบื่อที่อริสาผละ
ตามดูเขากลับบ้านทุกวี่ทุกวัน จนบางครั้งเขาแสร้งทำเป็น
ไม่สนใจเหมือนคินนี้

“ข้าจะกลับเวลาไหนก็เรื่องของข้า เจ้าเองควรเลิกเกาะ
ติดข้าเหมือนเด็กเล็กๆ เสียที”

“ตะ...แต่...”

“หรืออันที่จริง...เจ้ากำลังทำตามคำสั่งพี่หรือไม่ก็พ่อข้า
อยู่ชั้นหรือ มีใครใช้เจ้ามาตามดูข้าไหม”

“ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย!” อริสาตอบเสียงขุ่น “ข้าเป็น
ห่วงเจ้าเลยแค่ทำตามความคิดตัวเอง ข้าไม่เคยรับคำสั่งใคร
ทั้งนั้น!”

คินยกไหล่ ถามต่อ “อ้อ! คนอื่นๆ กลับกันหมดแล้วหรือ”

“ทุกคนน่าจะพักผ่อนกันแล้ว ยกเว้นท่านพี่แฟลชที่ไปเข้าเวรในวังหลวงนะ” อริสาตอบ

“กี้ดี” คินตอบเท่านั้นก็เลิกให้ความสนใจอริสา รีบก้าวออกจากครัวไปที่ห้องของตนเอง นำหุ่ดหงิดจริงๆ ที่อริสายังเดินตามเขามาจนถึงในห้องนอน ชายหนุ่มจึงหันไปทวาดไล่ “เจ้าหลงทิศทางรีไรอริสา ห้องนอนเจ้าอยู่ทางปีกอีกด้านไม่ใช่ตรงนี้!”

อริสาสายตีสระะ “ไม่ ข้าไม่ได้หลงทิศ ข้ารู้ดีว่าห้องนอนของข้าอยู่ไหน แต่มีเรื่องอยากคุยกับเจ้า”

“ข้าไม่อยากคุยเพราะข้าอยากจะนอน!” คินตอบโดยไม่สนใจ อริสานิ่งเงยไปสองสามอึดใจจึงค่อยๆ รวบรวมความกล้ากล่าวต่อ

“ข้า...ขอเวลาเจ้าสักห้านาทีได้ไหม”

คินแสรงเมินไปทางอื่นแล้วพยักหน้า ข้าเลื่องหางตามองเห็นอริสากำลังคลี่ยิ้มสวย...รอยยิ้มซึ่งไม่ค่อยมีใครได้เห็นนอกจากเขากับโท กาลิเลียน

“ก็ว่ามาสิ”

“ตอนบ่ายข้าพบโทที่ตลาดกลางเซนต์เธรียนะ” อริสากล่าว “โทบอกว่าเขาได้ที่อยู่แล้ว แต่ยังจัดข้าวของไม่เสร็จนี่ล่ะ เขาจตที่อยู่ให้ข้าด้วย” เธอยื่นกระดาสไบเล็กมาให้ แต่เขาทำท่าไม่สนใจ

“เจ้าเก็บที่อยู่นั้นไว้สิ ข้าเองก็เพิ่งได้เจอโหวนนี่ที่สภาผู้ไซมนตรา แต่ยังไม่มีความคุยกันเป็นเรื่องเป็นราวหรอก”

“เอ้อ...ข้าแย้งที่ลืมนะว่าโทได้งานที่สภาผู้ไซมนตราเหมือนเจ้า เจ้าคงได้พบโทบ่อยกว่าข้าสินะ” อริสาพับกระดาส

ใบเล็กเก็บใส่กระเป๋าสื่อคลุมชุดนอนตามเดิม

“ข้าทำงานในหอคอยเวทภูมิอากาศนะ ส่วนโททำงานที่หอคอยเวทศิลปิน แม้อยู่ภายในอาณาเขตสภาผู้ใช้มนตราเหมือนกัน กัน แต่สภานะกว้างจะตาย ใช่ว่าจะได้เดินสวนกันง่ายๆ”

“อย่างนั้นเองหรือ” อริสายิ้มเจื่อน ดวงตาฉายแววเศร้า นั่นเองทำให้คินจับพิรุณได้ว่าคำพูดตนอาจสร้างความกระทบกระเทือนใจต่ออีกฝ่ายซึ่งมีปมเกี่ยวกับความสามารถของตน หญิงสาวผู้มีโลกกว้างแค่คฤหาสน์ตระกูลแม็กซิมัสกับสถาบันเวทศิลปินก้มหน้าลง “ข้าขอโทษนะคิน”

“ไม่เป็นไร” คินเห็นอริสาเศร้าก็ทำอะไรไม่ถูนอกจากพยายามปลอบใจ “เอาไว้ข้าจะอาสาพาเจ้าเที่ยวชมสภาผู้ใช้มนตรานะ วันหลังหากข้าพุดถึง...เจ้าจะได้นึกภาพตามออกไฉนล่ะ”

“ตะ...แต่”

ชายหนุ่มรีบพุดต่อ “รอข้าว่างงานกว่านี้ ข้าจะพาเจ้าเที่ยวชมสถานที่ทำงานของข้า ที่นั่นไม่มีกฎหมายห้ามพาคนนอกเข้าไป มีของซึ่งเจ้าน่าจะสนใจตั้งเยอะแยะ มีเรือนกระจกหกสิบกว่าหลังเขียวชะอุ่ม เจ้าต้องชอบแน่”

คำปลอบของคินทำให้อริสายิ้มกว้างราวกับดีใจ ซึ่งทำให้เขาพลอยดีใจและเสียใจจริงๆ ที่ตนไม่รู้จักระมัดระวังคำพุดทั้งที่ทราบดีว่าอริสามีปมด้อยเรื่องความสามารถ...

“ขอโทษนะอริสา”

“ข้าต่างหากต้องขอโทษเจ้า” อริสาสายัณห์ “ทั้งที่รู้ว่าเจ้าหวังดีต่อข้าเสมอ ข้ากลับเจ็บปวดใจกับเรื่องสมรรถภาพ

ของตัวเองไปทำไมนะ ตะ...แต่กระทั้งดอกไม้เล็กๆ ข้ายังปลูกมันไม่สำเร็จ ท่านพี่ผู้ดีและท่านลุงยูคลิดกล่าวว่าข้ามีปัญหามือเย็นเกินไป ไม่ใช่...ข้าว่าไม่ใช่หรอก...ปัญหาคือตัวข้าต่างหาก”

“ปัญหาอะไรเจ้าก็ไม่ควรสนใจ” คินจ้องอริสาด้วยแววตาจริงจัง “ข้าเคยให้สัญญาว่าจะสอนเจ้าปลูกพืชพรรณทุกอย่างอย่างไ้ใหม่ ฉะนั้นเจ้าอย่าเสียใจอีกได้มัย เจ้าต้องมั่นใจในตัวเอง รับรองว่าข้าสอนเจ้าหมดทุกอย่างที่ตัวเองรู้นั้นแหละ ส่วนตอนนี้เจ้าควรกลับไปนอนเสีย การนอนอย่างเพียงพอเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะทำให้จิตใจมีกำลังนะ”

อริสาเงยไปครู่ใหญ่ก่อนถอนใจออกมา

“เจ้าอย่าพยายามพูดเรื่องเป็นไปไม่ได้หน่อยเลยคิน ก็รู้ว่าข้านะ...”

“เจ้าต้องเชื่อข้าสิ อริสา!” ชายหนุ่มพูดแทรกโดยไม่สนว่าอีกฝ่ายอยากฟังหรือไม่ ดึงมือขาซีตของเธอมากุมไว้ คล้ายอยากส่งผ่านความมั่นใจให้ “เจ้าอาจไม่มั่นใจในตัวเอง แต่เจ้าควรมั่นใจในตัวข้า...เข้าใจหรือเปล่า!”

อริสาพยักหน้ารับ แม้สีหน้ายังแสดงความไม่มั่นใจ คินบีบมืออริสาแน่นเข้าจนใบหน้าเธอขึ้นสี เขานึกได้ว่าตนกำลังกุมมือหญิงสาวจึงรีบปล่อยมือออก เบือนหน้าไปมองทางอื่นพลางแสรังเอ่ยทวงข้อตกลงที่อริสาบอกจะขอเวลาพูดห้านาที

“เกินห้านาทีแล้วนะ”

“จริงสิ...เกินห้านาทีแล้ว” หญิงสาวเปรยเหมือนเพ็งนึกขึ้นได้ “เอ่อ คือ...ข้าว่าจะมาชวนเจ้าไปหาโทที่หอพักช่วงสุดสัปดาห์นี้นะ”

“สุดสัปดาห์นี้หรือ”

“ใช่ ข้าอยากไปช่วยโทจัดห้องด้วย”

สุดสัปดาห์นี้ ข้าคงไปกับเจ้าไม่ได้หรอก เพราะข้ามีธุระ
สำคัญมากๆ รออยู่...

เขาบอกตัวเองเช่นนั้น พร้อมตอบเธอว่า

“เสียดายนะที่ข้าคงไปหาโทเป็นเพื่อนเจ้าไม่ได้หรอก
พอดีข้ามีงานค้างต้องรีบทำให้เสร็จ ผากเจ้าบอกโทว่าข้า
เสียดายจริงๆ”

“อืม น่าเสียดายนะ” อริสาก็มองหน้าดู พยายามแอบ
ซ่อนสีหน้าผิดหวัง “ข้าคิดมากไปเองหรือเปล่า ว่าพักนี้...
เจ้ากับโทดูเหินห่างกัน พวกเจ้ามีปัญหาอะไรกันหรือเปล่า”

“พวกข้าไม่มีปัญหาอะไรกันสักหน่อย ข้าว่าเจ้าคิดมาก
ไปเองนะ ไป...นอนได้แล้ว” คินโบกมือไล่คนตรงหน้า
ให้ไปนอนเสีย เธอผงกศีรษะ กลับหลังหันอย่างจำใจเดิน
ออกไป

ในห้องจึงเหลือคีนอยู่ตามลำพัง นาฬิกาบอกเวลาล่วง
เข้าสู่ยามสาม เขาทรุดตัวนั่งที่เก้าอี้นวมข้างหน้าต่าง พิศมอง
บรรยากาศด้านนอก พลันหวนนึกถึงบุคคลในหัวข้อสนทนา
เมื่อครู่...

อันที่จริงอริสาก็ไม่ได้คิดมากไปหรอก เขาเองเป็นคนถอย
ห่างชายหนุ่มผู้สว่างเรืองรองในสายตาคนอื่น เพียงเพราะเขา
รู้สึกว่าเขาช่างมีดมน หากแต่ทุกอย่างกำลังจะกลายเป็น
อดีต เพราะคินเพิ่งค้นพบเส้นทางซึ่งสามารถนำพาเขาให้
โดดเด่นทัดเทียมชายผู้สว่างไสวด้วยความมีดมนนั่นเอง...

หลังจากมุ่งมั่นกับงานใหม่มาตลอดสัปดาห์ ในที่สุดโท กาลิเลียน ก็มีโอกาสดูใช้วันหยุดสุดสัปดาห์เหมือนคนทำงานทั่วไป ซึ่งเป้าหมายในวันนี้ของเขาคือ จัดเก็บสัมภาระทั้งหมดให้เสร็จสิ้น

“ทั้งที่ตอนเดินทางมาจากมารีน ข้ามีแค่ย่ามกับกระเป๋าเสื้อผ้าใบเล็กๆ ใบเดียวแท้ๆ”

โทบนพึมพำ ขณะกวาดตามองรอบห้องพักซึ่งเต็มไปด้วยข้าวของกองพะเนิน ก่อนเปิดหีบไม้ใบโต ทอยหยิบสิ่งของต่างๆ มาจัดเรียงใส่ตู้ ตอนนั้นเองที่เขาได้ยินเสียงเคาะประตูหน้าห้องจึงลุกไปเปิด

“อริสา!” เขาอุทานพร้อมเบิกตากว้าง แม้ได้ยินอริสาบอกที่ตลาดว่าจะแวะมาเยี่ยมช่วงสุดสัปดาห์นี้ แต่ไม่ยากเชื่อว่าเธอจะแวะมาจริงๆ “มา...แต่ช้าเลยนะ”

“ข้ามาเข้าเฝ้าไปรี” อริสาเอียงคอคอถาม โทรีบส่ายหน้าดีใจจนแทบพูดไม่ออก

“เอ่อ...เจ้าหอบอะไรใส่ตะกร้ามาด้วยเหรือ เอ ของชอบของข้านี้นา เจ้ายังจำได้หรือ”

เธออมยิ้ม “ก็ท่านกับคินชอบอะไรเหมือนๆ กัน ข้าเลยจำได้ขึ้นใจ คราวอยู่ไหนละโท เอ๊ะ! ห้องท่านรกจริงๆ ด้วย”

“ครวเล็กๆ ของข้าอยู่ฝั่งขวามือนะ” โทผายมือบอกผู้มาเยือน ก่อนเข้าเธอว่า “หากข้าไม่ชอบอะไรเหมือนคิน เจ้าคงจำไม่ได้สินะ”

“ไม่ใช่หรอโท” อริสาตอบโดยไม่ยอมสบตาโท ร่างระหงค่อยๆ เดินฝ่าข้าวของระเกะระกะไปยังครัว ชายหนุ่มมองตามพลันยิ้มเจื่อน

“อย่าปล่อยให้ข้าเลยอริสา ข้ารู้จักเจ้ามานานพอจะรู้ว่า เจ้าใส่ใจคนอื่นยิ่งกว่าใคร อ้อ! ไซ้...ลืมแล้วว่าข้าเพิ่งพบกับ...”

“ถ้าเรื่องนั้นข้าฟังจากคนอื่นแล้วละ” หญิงสาวพูดแทรกดังมาจากในครัว ก่อนเดินออกมาช่วยโทจัดเก็บของ “ว่าแต่งงานของท่านเป็นอย่างไรบ้าง...หนักมากกริเปล่า”

“เรื่องงาน...ข้ายังอยู่ในช่วงของการเรียนรู้นะ ไม่ค่อยมีงานอะไรให้ทำเป็นชิ้นเป็นอัน ยกเว้น...” เขาเพิ่งรู้ว่าเพลอหลุดปากจึงชะงัก มองเห็นอีกฝ่ายกำลังจ้องตาแป๋วก็พูดอ้อมอ้อมว่า “เอ่อ...ยกเว้นงานชิ้นหนึ่งที่หัวหน้ากองเจาะจงให้ข้าทำ...มัน...คือ...ข้ายังใหม่กับงานด้วยละ”

อริสาอมยิ้ม ไม่ตั้งใจสงสัยในคำพูดของโท “แหม กังงานนี่นา”

โทแสสร้อยยิ้มรับ “แล้วคิน...ได้เลอะอะไรเกี่ยวกับงานให้เจ้าฟังบ้างไหม”

“เล่าสิ” อริสาตอบเสียงใส เมื่อกล่าวถึงคิน...หญิงสาวก็มักจะยิ้มกว้างขึ้น ดวงตาฉายแววแห่งความสุขจนโทรู้สึกปวดใจ “คินเล่าให้ข้าฟังนิดหน่อย ที่สำคัญคือเขาบอกว่าว่างตอนไหนจะพาข้าไปเยี่ยมชมพืชในปราสาทคริสต์ด้วยนะ นี่โท...คินเก่งจริงๆ เลยที่รับผิดชอบการปลูกพืชปลูกยาทุกอย่างหลากหลายมนตรา ใครก็รู้ว่ามันเป็นพืชเลี้ยงยากที่สุดในพิภพออโรราเขียว”

“อืม เก่งจริงๆ”

แทบนับครั้งไม่ถ้วนที่โทอยากไขว่คว้ารอยยิ้มตรงหน้าของอริสามาครอบครองเพียงคนเดียว แม้จะรู้ว่าไม่มีหวัง...

รวมถึงคราวนี้...โทขอลองเอื้อมคว้ารอยยิ้มตรงหน้า

อีกครั้ง

“แม้แต่ถามถึงคนอื่น นั่นตัวเจ้าละอริสา เจ้ามีการมีงาน
ทำแล้ว มีความคิดอยากออกจากบ้านท่านฟูกันคักดีสิทีรับ
รีเปล่า” ชายหนุ่มกลั่นใจถาม อริสาหรีตาเหมือนไม่เข้าใจ
คำถาม ชั่วครู่กลับเปลี่ยนเป็นความโกรธ

“ข้าอยู่ในสถานะแตกต่างกับท่านนะโท!” หญิงสาวคง
ไม่เข้าใจความนัยของเขา โทเห็นท่าไม่ดีจึงรีบอธิบายเพิ่ม

“เดี๋ยวกู ข้าไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ข้าแค่อยากถาม
เจ้าว่ามีความคิดอยากออกเรือนหรือแต่งงานกับใครสักคน
บ้างไหม”

“ท่านก็รู้ว่าข้าไม่มีความสามารถ แตกต่างจากท่านและ
คีน” อริสาพูดด้วยเสียงจริงจัง ขนาดชายหนุ่มอธิบายเพิ่มเติม
อีกฝ่ายยังปฏิเสธที่จะทำความเข้าใจ “นอกจากพวกท่านจะ
มีความสามารถ ยังมีฝัน มีเป้าหมาย ส่วนข้า...อนาคตตัวเอง
จะเป็นยังไงยังก็ 모르เลย”

“อย่าคิดว่าตัวเจ้าไม่มีอนาคตสิ” โทเสียใจที่เผลอถาม
ออกไป พยายามปลอบใจเธอ

อริสาสายตีสระ

“ข้าจะมีอนาคตได้อย่างไร ในเมื่อยิ่งพยายามยิ่งอัปจน
หนทาง เรื่องที่ทำได้ก็แค่ช่วยดูแลบ้านท่านลุงยูคลิด ช่วยงาน
ท่านฟียูตีและดูแลคีนเท่านั้น”

โทผินยืม เจ็บปวดใจกับคำว่า ‘ดูแลคีนเท่านั้น’

“ข้าเองก็อยากมีเจ้าคอยดูแลและเป็นห่วงเป็นใยเช่นคีน
ไม่มีหวังสินะ...เอ่อ อย่าถือสาคำพูดข้าเลยนะ ข้าแค่ล้อเล่น
นะ”

ดูเหมือนอริสาจะเข้าใจความนัยของโทเสียที เธอชะงัก ก่อนทอดสายตามองด้วยแววตาเศร้าสร้อย กำลังเผยอริมฝีปากคล้ายอยากพูดอะไรสักอย่าง โทรีบใช้นิ้วปิดริมฝีปาก อริสา...เพราะกลัวได้ยินคำปฏิเสธ

“ข้าเข้าใจดี เอาเถอะ...ตอนนี้ข้าคิดเพียงเรื่องสืบหาพี่ชายเท่านั้น” เขาเก็บกลืนความรู้สึกเอ่อล้นที่มีต่อเธอไว้กับตัว แกล้งเหลือบมองคร่ำ ดัดเสียงพูดให้ราบเรียบ “ข้ารู้สึกหิวขึ้นมาแล้วสิอริสา”

อริสามองตามชายหนุ่มรูปร่างสูงสง่านามโท กาลิเลียน ด้วยความรู้สึกผิด ก่อนตัดสินใจเดินตามโทเข้าไปในครัว แม้ตอบรับความรักไม่ได้ ในใจเธอก็อยากขอบคุณอีกฝ่ายที่อุตสาหะมีความรู้สึกดีๆ ให้

“ให้ข้าทำเถอะโท”

“แต่ว่า...”

อริสาหยิบจานแล้วจัดวางอาหารโดยไม่สนใจเสียงคำนของอีกฝ่าย

“ฉันจะให้ข้าทำอะไรละ” ชายหนุ่มถาม

“ไปพักสิ หรือจัดเรียงของใส่ตู้รอก็ได้ ปล่อยให้ข้าซึ่งเป็นผู้หญิงทำงานครัวเถอะ” เธอตอบ โทหัวเราะแล้วยอมออกจากครัว หญิงสาวจึงหันกลับไปตักอาหารซึ่งตนหอบหิ้วมาด้วยใส่จานต่อ จู่ๆ ความคิดก็โพล่नึกถึงวันแรกที่พบกับเขา...ตอนอายุประมาณสิบห้าปี ในคฤหาสน์ของพ่อที่ศักดิ์สิทธิ์

ส่วนตัวเธอเข้ามาอยู่ที่คฤหาสน์นี้ก่อนโทก็ปีนะ ราว

หกเจ็ดปีกระมัง...ในฐานะบุตรสาวบุญธรรมของพู่กันศักดิ์สิทธิ์ ยุคลิต ด้วยการฝากฝังของสังฆราชาฟินิกซ์แห่งออโรรา เนื่องจากอริสาเป็นบุตรลับของสังฆราชากับหญิงสาวชาวบ้าน ไร้เกียรติไร้พลังเวทนางหนึ่ง ตามธรรมเนียมแล้วผู้มีตำแหน่ง สายสังฆราชาจำต้องถือพรหมจรรย์ชั่วชีวิต ทว่าบิดาของเธอ ลักลอบประพฤติดี

อริสาอาศัยอยู่กับมารดาจนอายุแปดขวบก็ถูกบิดาพา ตัวมา ตอนนั้นเธอโกรธบิดามากและคิดถึงมารดามากเช่นกัน กระทั่งอายุสิบสองปีก็ได้กลับไปเยี่ยมผู้เป็นแม่ จึงล่วงรู้ถึง เหตุผลว่าเหตุใดสังฆราชาฟินิกซ์ถึงมารับตน นั่นเพราะแม่ ร้องขอมา

แม่ของอริสาแต่งงานใหม่...เริ่มต้นชีวิตใหม่...รวมทั้งมี ลูกใหม่แล้ว ผู้ให้กำเนิดกำชับเธอในการพบครั้งสุดท้ายนั้นว่า ‘คนธรรมดาไม่สามารถใช้ชีวิตร่วมกับผู้ใช้มนตราหรอก ดังนั้นข้าจึงหวังว่าเจ้าคงจะไม่กลับมาหาข้าและเรียกข้าว่าแม่ อีกนะ พวกเราอยู่คนละโลกกันแล้ว’

อริสาเหมือนจมดิ่งลงไปในช่วงความทรงจำ ก่อนถูกโท ปลุกให้ตื่น

“อริสา ไว้จัดห้องเสร็จไปตลาดกลางเซนต์เรย์ด้วยกัน ใหม่”

หญิงสาวเหลียวไปมองเขา...ผู้ชายหนึ่งในสองคนซึ่ง เติบโตมากับตน โทเองก็มีแผลในใจเช่นเดียวกันสินะ

พวกเราต่างมีความรู้สึกโดดเดี่ยวและแปลกแยกฝังอยู่ในใจ ฝ่ายโทเองบาดเจ็บหัวใจเพราะไม่เพียงพี่ชายถูกลักพาตัว น้องชายยังถูกทำร้าย ทั้งโท คิน และอริสา จึงผูกพันกันโดย

มีจุดร่วมข้อบาดแผลในใจ

ผูกพันเสียยิ่งกว่าครอบครัวจริงๆ ของเธอ...

“ดีสิ ไม่ได้ไปเที่ยวตลาดด้วยกันนานแล้ว” อริสาตอบ

ตลาดกลางเซนเทรย์คือย่านการค้าช่วงกลางวัน ที่นี้เต็มไปด้วยยี่สิบสี่ ชั่วโมงของกินของใช้ เครื่องนุ่งห่ม หรือแม้กระทั่งพืชราคาแพงเช่นกุหลาบมนตรา อริสามองดูโทซึ่งขอตัวไปซื้ออะไรสักอย่างเพื่องเดินกลับมาพร้อมยื่นถุงกระดาษสีน้ำตาลให้หญิงสาวคลี่ปากถุงออกจึงเห็นภายในมีแอปเปิลสีแดงเคลือบน้ำตาลเสียใบไม้ยี่สิบสองผล

“ข้าคิดว่าจะหาซื้อของไปฝากคินสักหน่อย เมื่อครั้งหน้าเขาจะได้นึกอยากปลื้มตัวจากต้นไม้มันตรามาเกี่ยวกับพวกเราบ้าง”

อริสหาหัวเราะ “คินอายุมากกว่าพวกเราแท้ๆ แต่พวกเรากลับต้องมานั่งห่วงเขา”

“ใช่ ถึงอย่างนั้นคินคงไม่ชอบให้ใครมานึกห่วงหรือก่อกวนอย่างห่วงเขาให้มาก เดี่ยวถูกรายนั้นฮึดฮัดใส่เอานะ”

“ท่านพูดแม่นราวกับตาเห็นเลย” อริสารู้สึกทึ่ง

“ช่วยไม่ได้... ข้าอยู่กับพวกเจ้ามานานนี้” โทหัวเราะขบขัน ถัดมาก็เดินนำหญิงสาวไปยังร้านขายลูกกวาดเก่าแก่ในตลาดเซนเทรย์...ร้านโปรดของโทกับอริสา รวมถึงคินด้วย

ชายหนุ่มทักทายชายแก่ร่างผอมเจ้าของร้านและลูกชายที่กำลังเรียนรู้งานเพื่อสืบทอดกิจการ ก่อนเหมาลูกกวาดแท่งยาวสีเขียวรสมินต์ซึ่งคินโปรดปรานจนเกลี้ยงแผง หยิบลูกกวาดชนิดอื่นๆ อีกนิดแล้วเดินไปจ่ายเงิน

“ลูกกวดรสมินต์เป็นของคีนสินะ ท่านช่างจดจำเรื่องของคีนเหมือนข้ามันแหละ” อริสาล้อ โทกลับเงิบ ขมวดคิ้ว พลังตั้งคำถามแปลกๆ ว่า

“หากวันหนึ่งเจ้าพบว่าคีนกำลังทำเรื่องหลงผิดจนยากจะให้อภัย เจ้าจะทำยังไง”

“ทำไมท่านต้องถามข้าแบบนั้นล่ะ โท”

“ข้ายกตัวอย่างเฉยๆ นะ” ชายหนุ่มกล่าว อริสาได้ฟังก็รู้สึกใจคอไม่ดี

“ท่านยกตัวอย่างเป็นใครก็ได้ที่ไม่ใช่คีนได้รึเปล่า”

“คงไม่ได้...” โทตอบพลันหลบสายตา “เพราะคีนสำคัญต่อเจ้าไงล่ะ ดังนั้นถ้าข้าอยากให้เจ้าลองสมมติสถานการณ์อะไรสักอย่าง ข้าก็...ต้องยกตัวอย่างเป็นคีนเท่านั้น”

“ตามใจท่าน” อริสาถอนใจ ลองสมมติตามโทบอก “ข้าก็ค้นหาทางช่วยคีนจนสุดกำลัง และให้อภัยเขาแม้ทั้งพิภพอาจไม่มีใครให้อภัยเขาเลยก็ตาม”

“คำตอบฟังดูสมเป็นเจ้าดีนะ”

“รู้เช่นนี้ท่านก็ยังไม่ถาม” อริสาบ่นพึมพำ

“ข้ารู้ แต่อยากฟังจากปากเจ้าให้แน่ใจนะ” เขายื่นลูกกवादมาให้ “เฮ้...อีกถุงสำหรับเจ้า”

เมื่อเปิดลูกกวาดอีกถุงดูก็พบลูกกวาดน้ำตาลกรวดรูปดาวสีส้มหลากหลายที่เธอชอบ อริสาเงยหน้าขึ้น

“ท่านยังจำได้หรือ...”

โทคลี่ม อริสาคิดว่าช่างเป็นรอยยิ้มที่ดูเศร้า “เพราะข้าไม่เคยลืมเรื่องของเจ้าไงล่ะ”

หญิงสาวกลับถึงคฤหาสน์พุกันศักดิ์สิทธิ์ตอนพระอาทิตย์
ใกล้ลาขอบฟ้า ท้องฟ้าสีชมพูอมส้มกำลังเปลี่ยนเป็นสีม่วง
ซึ่งดูงดงามแต่แฝงความเศร้า สวนทางความรู้สึกในใจของ
อริสาที่กำลังสดชื่น มีความสุขและอยากนำของฝากไปส่ง
ถึงมือคนไฉ่

เธออยากสร้างความประหลาดใจแก่คนมากกว่าได้ให้
ของฝากเฉยๆ จึงพยายามคิดแผนการ ระหว่างนั้นก็เห็น
เป้าหมายนั่งทอดหุ่ยอยู่บนม้านั่งยาวบริเวณสวนหย่อมหน้า
คฤหาสน์ หญิงสาวค่อยๆ เดินย่องไปหาจากด้านหลัง ไข้ฝืนเท้า
เบาที่สุด จนสบโอกาสเหมาะจึงยกมือสองข้างตีแผ่นหลัง
อีกฝ่าย ตะโกนเรียกชื่อ

“คิน!”

ชายหนุ่มเต็งขึ้นจากที่นั่งคล้ายตกใจ หันขวับกลับมา
ขยับปากเหมือนจะต่อว่า แต่ครู่เดียวก็ชะงัก เบิกตากว้าง
อุทานเสียงแผ่ว...

“อะ...อริสา...” แวตาคืนราวกับตกใจสุดขีด

อริสาแหม่มยิ้ม ก่อนงู้นงที่อีกฝ่ายดูทั้งประหลาดใจและ
เสียใจ เพิ่งสังเกตเห็นว่าคินกำลังจ้องมองปลายเท้าเธอ แทบ
เท้าหญิงสาวมีลูกแก้วขนาดใหญ่กว่าอุ้งมืออริสาเล็กน้อยกลิ้ง
อยู่ มันเปล่งแสงสีขาวสว่างจ้า

“เจ้าตกใจถึงขนาดนั้นเลยหรอคิน หรือมีอะไรเกิดขึ้น!”
อริسامองลูกแก้วเรืองรองสลบดวงหน้าคิน ค่อยๆ ก้มตัวหยิบ
มันขึ้นมอง คินส่ายหน้าดิ๊ก ก้าวถอยหลัง...ถอยห่างหญิงสาว
ออกไปเรื่อยๆ

“ไม่จริง...” เขาไม่ได้ตอบคำถามแต่บ่นพึมพำกับตัวเอง

“ไม่จริงอะไรเธอคีน” เธอขมวดคิ้ว
ทว่าคีนกลับปิดปากเงียบ ริ่งมาคว้าลูกแก้วจากมืออริสา
แล้วกลับเข้าคฤหาสน์ไป

3

เธอผู้มีดวงใจบริสุทธิ์

ไม่ใช่เรื่องจริงใช่ไหม...

หรือเป็นความผิดพลาดของสิ่งที่เรียกว่า เครื่องมือค้นหา
ดวงใจบริสุทธิ์!

คืนถามตัวเองในใจก่อนปิดประตูห้อง ทิ้งร่างสัน
สะท้าน...ไม่ใช่จากความหนาว แต่เพราะรู้สึกกลัวสุดขีด เขา
ใช้เวลาตั้งสติพักใหญ่จึงกล้ายกดูแก้วในอุ้งมือขึ้นพิศมองอีก
ครั้ง ลูกแก้วยังคงส่องสว่างแม้แสงจะหรี่ลงกว่าเมื่ออยู่ต่อหน้า
อริสา

“คืน” เสียงของอริสดังจากหน้าประตูห้อง นั้บพลัน
แสงจากเครื่องมือค้นหาดวงใจบริสุทธิ์ก็สว่างจ้าขึ้น “เจ้าเป็น
อะไร ทำไมต้องหนีข้าด้วย”

คืนอีกอึก มองลูกแก้วสลับกับบานประตู ดัดเสียงพูด
ให้ฟังดูปกติที่สุด “ชะ...ข้าไม่ได้หนี แค่นึกได้ว่า...ข้ามีของที่
ต้องเก็บ มีธุระอะไรเหออริสา”

คนที่ยืนหลังประตูตอบว่า “ข้ามีธุระแน่ๆ แต่ขอข้า
เข้าไปคุยในห้องเจ้าได้หรือไม่”

ชายหนุ่มเหลือบดูเครื่องมือคันหาดวงใจบริสุทธิ์ซึ่งเปล่งแสงสว่างอีกครั้ง แล้วตัดสินใจซ่อนมันไว้ใต้ผ้าห่ม หัวใจยังคงเต้นแรงขณะเปิดประตูรับอริสา

“เจ้ามีธุระอะไรถึงต้องมาคุยกับข้าให้ได้” คินบ่นเพิ่มพำทำหน้าบึ้งซ่อนความรู้สึกแท้จริง ตรงข้ามอริสาซึ่งคลี่ยิ้มพร้อมส่งถวญกระดาศสองถวญให้ชายหนุ่ม คินรับมันมาเปิดออกด้วยสีหน้างงัน จากนั้นก็เห็นว่าภายในถวญกระดาศถวญหนึ่งมีแอปเปิลเคลือบน้ำตาล อีกถวญคือลูกกวาดรสมินต์ “เจ้าซื้อมาหรืออริสา”

“โทให้ข้านำมาฝากเจ้า” อริสาบอก

คินล้วงหยิบแอปเปิลเสียบไม้เคลือบน้ำตาลสีแดงสดนำรับประทานขึ้นมอง แล้วส่งถวญกระดาศที่ยังเหลือแอปเปิลเสียบไม้อีกผลให้อริสา “อีกอันโทคงซื้อให้เจ้า”

“ให้ข้าหรือ” อริสารับถวญกระดาศมา

“โทยังจำได้หรือว่าข้าชอบของสองสิ่งนี้”

“โทจดจำเรื่องเจ้าได้เสมอ” หญิงสาวตอบ คินคลี่ยิ้มกว้าง ส่งเสียงตอบว่า

“อืม” ก่อนเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “แล้วโทจัดห้องเสร็จเรียบร้อยรึยัง”

“จะเรียบร้อยกว่านี้ถ้าเจ้ายอมไปด้วย” เธอทำหน้างอน

คินหัวเราะ “ดีแล้วละที่เจ้าไปคนเดียว ข้าตามไปยิ่งเป็นการเสียเวลา...เว้นแต่โทอยากให้ข้าช่วยทำห้องเขารกมากกว่าเดิม แบบนั้นข้าไม่ขัดข้องหรอกนะ”

“แบบนั้นโทคงได้ไล่ตะเพิดเจ้าออกจากห้องนะสิ” อริสาหลุดหัวเราะคิก เงียบไปหลายอึดใจจึงพูดต่อว่า “เอ่อ...เมื่อกี้

นี่...เจ้าบอกว่าต้องรีบไปเก็บของ แต่ข้ารู้สึกเหมือนเจ้ากำลังวิ่งหนีข้ามากกว่านะ”

เขาชะงัก ปรายตามองกองผ้าห่มบนเตียง เวลาแห่งความสุขก็เหมือนเวลากินขนมหวาน คินสบตากับดวงตาสีทองของเจ้าของดวงใจบริสุทธิ์แห่งดาราจักรซีเอโร

“ข้าจำเป็นต้องรีบจริงๆ ขอโทษที่เสียมารยาทกับเจ้า”
อริสาสายศีรษะ

“เจ้าไม่จำเป็นต้องขอโทษข้าหรอก ข้าแค่อยากรู้เหตุผลในเมื่อรู้เหตุผลแล้วก็ไม่ได้ตั้งใจอะไรมากกว่านี้ อ้อ! จริงสินอกจากของโท ข้าก็ยังมิของฝากให้เจ้าด้วยนะ” หญิงสาวล้วงหยิบห่อกระดาษพิมพ์ลวดลายเครือเถาค้นตาขึ้นออกมาจากกระเป๋า เห็นห่อกระดาษก็นึกกลิ่นหอมรยรินขึ้นมาได้ ภายในห่อมีกระป๋องโลหะบรรจุใบชาดอกไม้ป่าขนาดเท่าฝ่ามือ เขาโปรดปรานมันที่สุด มีลูบไล้กระป๋องโลหะ รู้สึกจุกในลำคอ

“ใบชาดอกไม้ป่าเธอ...เจ้าไม่น่าต้องลำบากซื้อมาให้ข้าเลย” คินกล่าว กระบอกตาร้อนผ่าวยิ่งเมื่อได้ยินอริสาพูดต่อ

“มันน่าจะทำให้เจ้าอารมณ์ดีขึ้นนะ เอาไว้เพื่อชงดื่มระหว่างทำงานในหอคอยเวทภูมิอากาศไกละ”

เขาวางบรรดาของฝากลงบนโต๊ะเขียนหนังสือ “จ้ะเธอ เอ้อ! ฝากบอกโทด้วยว่าข้าภูมิใจของฝากเขามาก”

“เจ้าต่างหากสมควรหาโอกาสบอกเขาเอง เพราะเจ้ามีโอกาสเจอโทบ่อยกว่าข้า”

“นั่นสินะ” คินรับคำ

อริสาหมดธุระจึงขอตัวออกจากห้อง

เมื่อกลับมาอยู่ตามลำพัง ชายหนุ่มหยิบเครื่องมือค้นหาดวงใจบริสุทธิขึ้นพิศอีกครั้ง มันยังเปล่งแสงสีขาวสม่ำเสมอเพื่อแสดงสถานะว่าบัดนี้มีดวงใจบริสุทธิอยู่ใกล้ๆ
ใช่แล้ว... ฤๅไช้ความสำเร็จอยู่ใกล้แค่นี้

ย้อนเวลากลับไปในช่วงเช้าวันนี้...

คินยังคงรอให้สมาชิกในครอบครัวทยอยออกจากคฤหาสน์ครบทุกคนจึงออกจากบ้าน สั้หรับเ็นใจว่าเซเพ็ดอาจมีบางอย่างมามอบให้

“โอ้! ตรงเวลาดีแท้ศิษย์รักของข้า”

เซเพ็ดทักทายคินซึ่งมารออยู่ก่อนในอุทยานใต้ดินอันสว่างไสวด้วยแสงไฟมนตรา ชายหนุ่มรีบโค้งคำนับอาจารย์

“ข้ามาก่อนเวลา ท่านต่างหากมาตรงเวลา”

ผู้เป็นอาจารย์โบกไม้โบกมือ พร้อมถ่อมตัวว่า “ใครจะมาก่อนหรือมาหลังก็ช่างเถอะ มาแล้วนับว่าดีทั้งคู่” เขาวางกล่องไม้หลายบนโต๊ะประกอบจากไม้ด้วยฝีมือหยาบๆ แยมย้มเมื่อเห็นว่าคินดูสนใจ “เจ้าสงสัยหรือว่าข้าชอบอะไรมา”

“เอ่อ... เรื่องนั้นข้า...” คินอีกอัก

เซเพ็ดหัวเราะ “อย่าปกปิดเลย ข้ามองก็รู้ว่าเจ้ากำลังสนใจ” เขาเลื่อนกล่องหนึ่งในจำนวนหลายใบมาตรงหน้าคิน มันดูแตกต่างจากกล่องใบอื่นตรงที่มีแถบโลหะสีทองพาดกึ่งกลาง “เจ้าคงพอจำเรื่องดินดีที่ข้าเคยบอกเจ้าได้ใช่ไหม”

“จำได้สิท่านอาจารย์” คินตอบ ประหลาดใจที่เกิดความรู้สึกว่าตนไม่ควรแตะต้องของในกล่องใบนั้น “ข้าไม่ลืมหรอก

ว่าสิ่งนั้นจะทำให้ข้าบรรลุลูกความสำเร็จ”

“เจ้าช่างจดจำดีมาก” เซเพอิดกล่าวชมเชย ค่อยๆ เปิดกล่องไม้ ในกล่องมีลูกแก้วสีดำสนิทดูค่าคื่น ขนาดพอดีกำไว้ในอุ้งมือ

“ใช้สิ่งนี้ตามหาของหายากเช่นดวงใจบริสุทธิ์จันหรือต้องทำอย่างไรขอรับ” คื่นเพ่งมองลูกแก้วดำมืดอย่างไม่เข้าใจ

“ใช่ มันคืออุปกรณ์ตามหาดวงใจบริสุทธิ์ ข้าขอบอกเจ้าไว้อย่างหนึ่ง...เรื่องที่มีค่าเล่าลือกันในหมู่คนสวนมนตราว่าเวลานี้ดวงใจศักดิ์สิทธิ์สถิตอยู่บนพิภพออโรรา”

“จริงรึท่านอาจารย์!” คื่นพึมพำด้วยความตื่นเต้น

เซเพอิดพยักหน้า “ขอเพียงเจ้าไปให้ถูกแหล่ง โดยการนำทางจากอุปกรณ์ของข้า”

“ไป...ถูกแหล่ง?” เขาทวนคำ

“ลูกแก้วสีดำนี้จะเปล่งแสงจำสีขาวย นำทางเจ้าให้ค้นพบดวงใจศักดิ์สิทธิ์เพียงหนึ่งเดียวนี้เอง” คนสวนสูงวัยขยายความ ก่อนบอกวิธีใช้ลูกแก้วสีราตรีกาลแก่คื่น โดยชายหนุ่มไม่นึกเลยว่า...ผู้ครอบครองดวงใจบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งมีเพียงดวงเดียวของดาราจักรซีโอโรจะอยู่ใกล้...แค่เอื้อม

คื่นทิ้งตัวลงบนเตียง ขณะมือหนึ่งถือเครื่องมือค้นหาดวงใจบริสุทธิ์ อีกมือยกขึ้นก่ายหน้าผาก ทบทวนวิธีใช้งานลูกแก้วที่เซเพอิดสอนว่าให้สังเกตดูจากแสงสว่าง ยิ่งใกล้ดวงใจบริสุทธิ์มากเท่าไรลูกแก้วก็จะยิ่งสว่าง คงเหมือนตอนนี้ซึ่งลูกแก้วในมือเขายังสว่างเพราะอยู่ใกล้หัวใจดวงพิเศษแค่นี้ไม่กี่สิบก้าวเท่านั้น

ไปให้ถูกแหล่งรี ใครจะไปคิดว่าหมายถึงข้างตัวข้าละ
 อริสา...คืนหัวเราะเฟื่องขณะพยายามปิดภาพในจินตนาการ
 ออกไป ภาพนั้นอริสากำลังแห้งตายที่ชั้นใต้ดินเรือนกระจก
 หมายเลขหกสิบหก แต่พอปิดภาพเหล่านั้นทั้งได้ ภาพตนใช้
 มีดกรีดดอกอริสาแล้วเพาะรอยยิ้มแห่งทุนดรากลับผุดขึ้น
 แทน...จนชายหนุ่มรู้สึกกลัวขึ้นมา ระหว่างนั้นเองที่ข้อมือซ้าย
 สั่นไหว อักขระโบราณรอบข้อมือเรืองแสงพรายน้ำ หมายถึง
 เซเฟอิดต้องการติดต่อเขา ชายหนุ่มจำใจติดตัวลูกนั่งบนเตียง
 กำหนดใจเปิดรับการติดต่อของเซเฟอิดซึ่งเล่นตรงสู่ความ
 นึกคิด

‘เป็นอย่างไรบ้างศิษย์ข้า เจ้าลองใช้ลูกแก้วดูหรือยัง’

เสียงจากเซเฟอิดดังขึ้นในหัว คินโกหกคนสวนเผ่ากลับ
 ไปทันที ‘ยังหรรษาท่านอาจารย์ ทำไมท่านนึกว่าข้าจะเริ่มใช้
 มันแล้วละ’

‘ก็เจ้าเป็นคนประเภทร้อนวิชาไงล่ะ ได้รับของใหม่มาก็
 คงลองต้องใช้ทันที’

‘ข้ายังไม่รู้เลยว่าควรเริ่มต้นจากตรงไหนก่อนดี’

เซเฟอิดพูดกลั้วหัวเราะ ‘ไม่รู้ว่าจะควรเริ่มต้นค้นหาที่ไหน
 นั้นลองใช้ในบ้านเจ้าก่อนเป็นไร เผื่อลูกแก้วอาจสว่างขึ้นใน
 บ้านเจ้านะ’

คินชะงักค้าง รู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากลแต่เสแสร้ง
 หัวเราะไปด้วย

‘ท่านพูดอะไรตลกจริงๆ เซเฟอิด’

‘ข้าเพียงบอกให้เจ้าลองทำดู ก็ไม่เสียหายอะไรนี่’

‘ข้าว่ามันเหมือนเรื่องไม่เข้าท่าเลยนะท่านอาจารย์’

ดวงใจบริสุทธิ์เป็นสิ่งหายากมิใช่หรือ...งั้นมันจะมาหล่นใกล้ๆ ตัวข้าได้ไง'

'เถอะนะ ข้าอยากให้เจ้าลองสักหน่อย เพราะบางทีใกล้ๆ ตัวเจ้าอาจมีสิ่งมีค่าก็ได้ล่ะ' เซเฟิดพูดล่อหลอกเหมือนเห็นเขาเป็นเจ้าจิ้ง คินนิกลางกำหนดแน่น กัดฟันพูดเออออคล้ายตกปากรับคำ

'ตกลง เดี่ยวข้าจะลองดูขอรับ'

'เยี่ยม ดีมากศิษย์รักของข้า!' เซเฟิดชื่นชมเขา จากนั้นสัญญาการติดต่อก็สลายไปเมื่ออักขระโบราณรอบข้อมือคินค่อยๆ จางหาย

ชายหนุ่มถอนใจเอือมทันทึ่ คิดว่าเซเฟิดต้องรู้อยู่แล้วว่าอริสามีดวงใจบริสุทธิ์ แต่...อริสามีฐานะเป็นบุตรบุญธรรมของพู่กันศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้นจึงไม่สามารถเข้าถึงตัวเธอเพื่อลักพาตัวได้ง่ายนัก ไม่สิ ต้องเรียกว่ายากเย็นเชียวละ

"ไอ้เฒ่าสกปรกเอ๊ย!"

คินอยากเขวี้ยงลูกแก้วให้แตกกระจายบนพื้น แต่สุดท้ายก็พลาดเกินไป เขาคิดว่าเซเฟิดคงต้องการหลอกใช้เขาเอาดวงใจของอริสมาปูลูกรอยยิ้มแห่งขุนดราเพื่อตัวเองนะสิ!

เขาอยากหัวเราะ...ทว่ากลับหัวเราะไม่ออก น่าสมเพชเหลือเกินที่เป็นคนเขลาให้ถูกหลอกใช้งาน

"ข้าจะไม่ยอมเป็นไอ้จิ้งให้เจ้าหลอกตลอดไปหรอก เซเฟิดเอ๊ย! แล้วคอยดูเถอะว่าตอนท่านพบว่าไอ้จิ้งคนนี้มีมันหลบหลังจะเจ็บเจียนตายแค่ไหน" คินคำราม ดูเหมือนเขาเพิ่งจะถูกเลิกม่านที่บังสายตาออก

หากแต่มันคือจุดเริ่มต้นของเส้นทางชีวิตที่ดิ่งลงเหวของชายหนุ่ม

คืนตัดสินใจเก็บความลับเรื่องอริสาไว้...และปิดบังความรู้สึกแท้จริงของตนต่อเซเฟอิด เนื่องจากการมีอยู่ของเซเฟอิดยังจำเป็นต่อเป้าหมายการก้าวสู่ความยิ่งใหญ่ของเขา แต่อันที่จริงเขาน่าจะสร้างชื่อเสียงให้เป็นที่รู้จักในสังคมดอลไม่ใช่แค่สมาชิกกระจอกคนหนึ่งของกลุ่มสวนพลบคำสังกัดเซเฟอิด ทว่าในฐานะนักเพาะดวงใจผู้เปี่ยมพรสวรรค์และหาตัวจับยากต่างหาก

ความคิดดังกล่าวมอดดับลงรวดเร็วเมื่อคืนเพ็งตระหนักว่าตนเองไม่รู้จักใครอื่นภายในองค์กรนี้นอกจากเซเฟอิด กระทั่งคืนหนึ่งในการประชุมของสมาชิกกลุ่มสวนพลบคำที่เรือนกระจอกหมายเลขหกสิบหก ระหว่างสมาชิกกลุ่มคนอื่นๆ กำลังหมกมุ่นอยู่กับผลงานของตน คินบังเอิญได้ยินสมาชิกใกล้ๆ เขากำลังสนทนากับคนข้างๆ อย่างออกรสถึงสถานที่หนึ่งซึ่งชายหนุ่มไม่เคยรู้ว่ามียู่ เสียตายว่าคินจับใจความได้ไม่ตื๊นัก ทราบแต่อยู่ละแวกตลาดเมอมุส เขตเซาเทรย์

“มันเป็นแหล่งข่าวของเกี่ยวกับมนตราสายมืด รวมทั้งสินค้าผิดกฎหมายของดาราจักรซีเอโรนาซานิด แต่อยู่ตรงนั้นไม่โดนพวกเวทศิลปินกวาดล้างหรอก” คนหนึ่งว่า

“เพราะมีเจ้าพ่อมิวออนคุมอยู่ไงล่ะ เจ้ารู้จักหรือเปล่า”

“คนสร้างดอปเปลแกงเกอร์นี่หรือ เฮ้ย!”

“ซูว์!” คนชวนคุยรีบปราม “อย่าเสียงดังไปสิวะ ไม่รู้เรอะว่ามิวออนไม่กินเส้นกับอาจารย์เซเฟอิด ถ้าเจ้ายังนั่ง

อยู่ในกลุ่มสวนพลบค่ำแบบนี้...จงอย่าพูดชื่อนั้นออกมาเป็นอันขาด”

“ไม่กินเส้นกันแนรีเจ้า ก็อาจารย์เซเฟอิดไม่ใช่ระระที่แนะนำพวกเราให้ไปซื้อของที่ตลาดมิวออน” อีกฝ่ายกระซิบกระซาบ

“ช่วยไม่ได้นี่หว่า ของพรรคนั้นหาซื้อยากไว้ย ไม่กินเส้นก็ยังคงจำใจไปซื้อ”

คินนิง เจียหูเก็บข้อมูลทุกเม็ด เขาได้ยินไม่ผิดใช่ไหมว่า มิวออน เจ้าของตลาดไม่กินเส้นกับอาจารย์เซเฟอิด ปัญหาคือตลาดที่ว่าอยู่ส่วนไหนของเมอมุส เขาเองก็รู้จักตลาดย่านนั้นแทบจะทุกตรอกซอกซอย แต่กลับไม่เคยรู้จักตลาดของมิวออนเลย

ชายหนุ่มตัดสินใจสอบถามที่ตั้งของตลาดมืดกับเซเฟอิดโดยแสร้งว่า

“ท่านอาจารย์ขอรับ พอทราบไหมว่าข้าสามารถหาซื้อเมือกลินวุมได้จากไหน” คินเอ่ยถาม ระหว่างเซเฟอิดกำลังอารมณ์ดีจากผลงานชิ้นใหม่ของสมาชิกกลุ่มสวนพลบค่ำคนหนึ่ง

“เมือกลินวุม” เซเฟอิดชักสีหน้าประหลาด “เจ้าจะเอามันไปใช้อะไร”

“ข้าเพิ่งอ่านเจอในตำราเพาะพืชมนตราว่าเมือกลินวุมผสมซากพืช ใส่ลงดินแล้วจะทำให้พืชงอกงามดี ข้าจึงอยากลองใช้ดู เสียแต่มันเป็นของต้องห้ามของสมาพันธ์ผู้ใช้มนตราแห่งดาราจักรซีเอโร เลยคิดว่า...”

“ในตลาดเมอมุสก็มีนะ เจ้าไปถูกที่รีเปล่า” เซเฟอิด

ตอบ

“เข้าไปไม่ถูกที่หอรอกหรือขอรับ” คีนแสรังทำหน้าโง่ ทั้งที่แอบดีใจแทบเนื้อเต้นเมื่อกำลังจะบรรลุเป้าหมายในขั้นแรก

“จริงสิ นี่ข้ายังไม่เคยบอกเจ้าเรื่องตลาดมืดของเมอมุส หอรอกหรือ ที่นั่นค่อนข้างลึกลับสักหน่อย” ชายสูงวัยกล่าว

“จั้น...ข้าจะไปที่นั่นได้ไงขอรับ” เขาสะกดความดีใจ มองเซเฟอิดพลิกข้อมือซ้ายของตัวเองแล้วบอกว่า

“ไปถึงวิหารพินิกซ์แห่งเมอมุส...จากนั้นอักขระจะช่วยเบิกทางแก่เจ้า”

“ขอบคุณขอรับท่านอาจารย์” คีนกำลังจะรำลา แต่ถูกเซเฟอิดเรียกไว้ก่อน

“เดี๋ยว...ข้าลืมนบอกเจ้าอีกเรื่องเกี่ยวกับดวงใจบริสุทธิ์ หากเจ้าพบดวงใจบริสุทธิ์แล้วจงนำมาให้ข้าเป็นๆ พร้อมกับผู้ครอบครอง แล้วข้าจะพาเจ้าไปยังสถานที่หนึ่งซึ่งเจ้าจะต้องตะลึงในความสุดยอดของมันแน่ๆ”

คีนแสรังยิ้ม โค้งคำนับให้คนสวนสูงวัยผู้ส่อเจตนาชัดขึ้นทุกที “ช่างน่าตื่นเต้นจริงๆ ขอรับ เช่นนั้น...คีนนี้ข้าขอตัวลากลับก่อน”

คีนรุดเดินทางไปที่เขตเมอมุส ทิศใต้ของเมืองหลวงในวันต่อมา ย่านการค้าที่วุ่นนี้เป็นแหล่งขายของชั้นดีสำหรับงานสวนมณตรา จึงทำให้มีผู้ใช้มณตราและชาวบ้านซึ่งสนใจเพาะปลูกพืชพันธุ์มาเดินกันขวักไขว่ เป้าหมายวันนี้ของชายหนุ่มอยู่ที่จัตุรัสใจกลางเขตเมอมุส สถานที่ตั้งวิหารพินิกซ์อันศักดิ์สิทธิ์ ศูนย์รวมจิตใจชาวพิภพออโรรา น่าเข้าดีจริงๆ

ถ้าใกล้ๆ วิหารศักดิ์สิทธิ์มีตลาดสำหรับค้าขายของผิตกฏหมาย ชายหนุ่มเดินเลียบด้านข้างวิหารไปถึงสวนหย่อมหลังวิหาร ซึ่งตึ๊ดๆ กันไ้เป็นสุสานฝังศพเหล่าเชื้อพระวงศ์พินิจษ์แห่งออโรรา เดินวนสักครู่ก็สังเกตเห็นว่ามีน้ำพุที่ใจกลางสวนหย่อม เขาจึงเดาว่านั่นเป็นทางเข้า หากแต่ทางเข้านี้แตกต่างจากทางลับในน้ำพุของกระจกหมายเลขหกสิบหกชนิดน้อยตรงที่พอรู้ตัวอีกทีก็พบตัวเองกำลังยืนเหม่อท่ามกลางโลกใต้ดิน เขาได้ยินเสียงน้ำไหลดังแว่วเหนือหัว บรรยากาศดูมืดครึ้ม มองไปไหนก็เห็นแต่ผนังก่ออิฐ ก่อนเหลือบมองเห็นแสงสว่างอยู่ไม่ไกล พอขยับเดินเข้าไปใกล้ก็เห็นโถงใต้ดินกว้างใหญ่คล้ายชุมชนร้านค้าขนาดย่อม

แต่ทันทีที่คืบเยียมหน้ามองชุมชนร้านค้าขนาดย่อม ยามร่างยักษ์หน้าโหดสองคนก็รีเข้ามาประกบซ้ายขวา ยกดาบยาวพาดลำคอชายหนุ่ม หนึ่งในสองคนถามเสียงดังลั่น...

“แกเป็นใคร! ตอบมาเดี๋ยวนี้ว่า แก...เป็น...ใคร!”

คืบเหลือบมองดาบยาวที่พาดขีดลำคอ ก่อนชำเลืองมองอีกขระยังคงสว่างเป็นพรายน้ำบนข้อมือซ้ายและريبยกแขนซ้ายอวดยามร่างยักษ์ แนะนำตัวด้วยเสียงลั่น “ข้าเป็นหนึ่งในสมาชิกกลุ่มสวนพลบค่ำ ลูกศิษย์เซเพอิด ชื่อคืบ...เป็นนักเพาะดวงใจ”

เจ้าของดาบยาวหรีดา ค่อยๆ ลดดาบลง

ชายหนุ่มละล้าละลักต่อ “อะ...อาจารย์แนะนำให้ข้ามาเพราะข้าอยากได้เมือกลินูมไปเป็นส่วนประกอบสำคัญของปุ๋ยสำหรับพืชมนตรา เจ้ารู้จักหรือไม่”

ยามร่างยักษ์ทั้งสองคนพากันเอียงคอทำหน้าง คง

เพราะคนที่รู้จักเมื่อกลืนนมต้องเป็นคนสวนมนตราชั้นสูง แต่ยามหนึ่งในสองก็แนะนำกลับมว่า “อุปกรณ์ของคนสวนอยู่ตรอกห้า ชั้นสอง ฝั่งซ้ายมือ จะให้ตีหลังเจ้าได้สิ่งที่ต้องการแล้ว ควรแวะไปแนะนำตัวกับท่านผู้นั้นด้วย”

“ท่านผู้นั้น?” คีนกะพริบตาปริบๆ

“ท่านผู้นั้น... ก็คือมิวออน เจ้าของตลาดแห่งนี้”

“อ้อ...” เขาพยักหน้า “เข้าใจแล้ว”

ทันใดนั้นชายร่างยักษ์อีกคนซึ่งยืนเงยบาทลอดก็ชี้นิ้วไปที่ผนังด้านหนึ่ง “ไปลงทะเลเบียนบนกำแพงนั้นซะ เจ้ามาที่นี่อีกจะได้ไม่ต้องลำบากพวกข้า”

ผนังดังกล่าวเต็มไปด้วยร่องรอยขีดเขียน เมื่อเดินเข้าไปใกล้ก็ปรากฏหินแกะสลักหน้าตาประหลาดผุดออกมาจากกำแพง มันมีใบหูแหลมขนาดใหญ่ ดวงตาปูดโปน จมูกงอรั่ม ราวอสุรกายน่าเกลียด รูปร่างผ่ายผอม มือเท้ายาว ข้อต่อปูดโปนผิดธรรมชาติ ดวงตาทำจากหินของอสุรกายเรืองแสงขึ้น เสียงเล็กแหบพร่าของอสุรกายแล่นตรงสู่ความนึกคิดชายหนุ่ม

‘เจ้าชื่อคีน เป็นศิษย์ของเซเฟอิด นักเพาะหัวใจ’

‘ใช่...’ คีนตอบตัวประหลาดด้วยความคิดเช่นกัน

‘เจ้าสาบานได้ไหมว่าจะนำประโยชน์ และพร้อมทำทุกอย่างแม้ตัวตายเพื่อดอล’

คีนตอบรับ ‘ได้ ข้าสาบาน’

‘แล้วข้าจะจดจำไว้’ อสุรกายกล่าว ‘คราใดเจ้าบังอาจบิดพลิ้วหรือเอาใจออกห่างดอลจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม ใจกับกายเจ้าจะต้องเจ็บปวดแสนสาหัสเหมือนโดนหนามแหลม

จากนรกทึมแทงจนไม่เหลือสติมนุษย์'

'ข้า่น้อมรับถ้อยคำนั้น' ระหว่างคืนตอบรับคำพูดนี้ ก็รู้สึกเจ็บแปลบรอบข้อมือซ้าย สีของอักขระโบราณดูเข้มข้น ขายหนุ่มมองอสุรกายซึ่งค่อยๆ จมลงในกำแพง "...ให้ข้าสัญญาว่าจะภักดีต่อดอลรี ไม่ต้องสาบานข้าก็ภักดีต่อดอลอยู่แล้ว"

จุดหมายต่อไปของคืนอยู่ที่ตรอกห้า ชั้นสอง ฝั่งซ้ายมือ แต่ระหว่างทางก็มีร้านขายของเกี่ยวกับศาสตร์มืดผิดกฎหมาย มีร้านจำหน่ายเมล็ดพันธุ์ต้องห้ามนานาชนิด ร้านขายสัตว์เป็นๆ ที่ถูกขังไว้รอลูกค้าซื้อเพื่อนำไปเป็นดินปลูก เมื่อไปถึงตรอกห้า ชั้นสอง ฝั่งซ้ายมือ ก็พบร้านขายของบรรยาการเก่าแก่ชื่อ 'มาตามโจเซฟิน' กระดานดำซึ่งตั้งอยู่หน้าร้านอธิบายถึงประเภทสินค้าภายในร้าน

"ขายอุปกรณ์กับปฏีสำหรับเพาะพันธุ์พืชมนตราเธอ"

คืนอ่านแล้วผลึกประตูไม่เข้าไปในร้าน เสียงกระดิ่งที่ห้อยกับลูกบิดเตือนคนขายว่าลูกค้ากำลังแวะเวียนเข้ามา ในร้านจำหน่ายซากสัตว์ดองในขวดโหล หลายชนิดมีหน้าตาประหลาดเกินจินตนาการ เช่น หนอนหน้าตาพิลึกพิลั่นในขวดโหลที่มุมอับมุมหนึ่งของร้าน ตอนนั้นเองที่เขาได้ยินเสียงแหลมเล็กร้องทักมาจากหลังเคาน์เตอร์สูง

"พ่อหนุ่มอยากได้อะไรล่ะ"

ขายหนุ่มมองเห็นเพียงเครื่องคิดเงินบนเคาน์เตอร์ ต้องรอคอยสักพัก หญิงชราร่างแคระ ขนาดตัวเล็กกว่ามนุษย์ธรรมดาครึ่งหนึ่งจึงเอื้อมหน้าออกมาจากหลังเครื่องคิดเงิน ดูเหมือนเธอเพิ่งปีนขึ้นมานั่งบนเคาน์เตอร์ ใบหน้าย่นยี้ม

ต้อนรับพร้อมถอดถุงมือเปื้อนคราบของเหลวสีม่วงทิ้งลงบนพื้นแล้วถูมือเปล่าเช็ดกับผ้ากันเปื้อน

“หน้าใหม่ละสิ ไม่เคยเห็นหน้าเจ้าเลย ข้ามาตามโจเซฟินมานะอยากได้อะไรรี”

“ข้า...อยากได้เมือกลินวุม” เขาตอบหญิงชราร่างแคระผู้มีชื่อเดียวกับร้าน

“เมือกลินวุม” โจเซฟินทวนคำ จากนั้นพุ่งไปยังบันไดลิงติดล้อซึ่งพาดอยู่บนชั้นวางขวดโหลหลังเคาน์เตอร์ หญิงชรากระซางบันไดให้แล่นไปตามราง จนหยุดที่มุมหนึ่ง เอื้อมแขนหยิบโหลแก้วที่ข้างในมีของเหลวเหนียวหนืดสีม่วงข้นอัดแน่น แล้วพามันขึ้นบันไดลิงติดล้อกลับมาถึงเคาน์เตอร์ หยิบกระป๋องโลหะชนิดหนาพิเศษออกมา เปิดฝาโหลแก้วซึ่งปะฉะฉลากว่า เมือกลินวุม มือเหยี่ยวหยิบทัพพีจ้วงตักเมือกสีม่วงข้นกลืนเหม็นรุนแรงทำให้คื่นสับสนจนต้องดึงแขนเสื้อมาปิดตรงข้ามหญิงชราซึ่งดูซาชินกับกลิ่นเหม็นนี้ นางบรรจุเมือกใส่กระป๋อง ปิดฝา ก่อนบอกราคาขาย

“พันเหรียญฟินิกซ์”

คินย่นจมูกขณะหยิบตัวเงินพันเหรียญฟินิกซ์จ่าย พอมาตามโจเซฟินรับมาก็พลิกหน้าหลังตรวจสอบว่าตัวเงินเป็นของแท้หรือไม่ นางดูอารมณ์ดีมากที่สุดที่พบว่ามันเป็นตัวแท้จนถึงขนาดชวนคุย

“เจ้าเป็นเด็กของเซเพอดิงนี่สิ” หญิงชราร่างแคระถามคินพยักหน้ารับ “โอ้หมอนั่นเป็นคนทะเลาะทะยานใช้ได้ ตอนข้าเปิดร้านใหม่ๆ เจ้านั้นยังเป็นแค่นักศึกษาผู้ใช้เวทภูมิอากาศธรรมดาๆ ไม่คิดเลยว่าเดี๋ยวนี้จะก้าวหน้าถึงขนาดมีเครือข่าย

ลูกน้องของตัวเอง เจ้านั่นคงเป็นคนมีอิทธิพลในสภาเวทภูมิ-
อากาศไม่น้อย ในองค์กรมืดดลอะไรนั่นด้วยสินะ”

“อ้าว! ยายไม่ใช่ดอลหรือหะ” คินถามอย่างแปลกใจ
ที่โจเซฟินพูดเหมือนองค์กรดอลไม่เกี่ยวกับตนเอง

“ข้าไม่ใช่ดอลอะไรนั่น เป็นแค่คนทำมาหากินธรรมดาๆ”
โจเซฟินว่า “ชาวพิภพมอร์เช่นข้าไม่มีการแบ่งแยกกว่าใครดำ-
รีขาว เจ้าหนุ่มเคยได้ยินสุภาษิตนี้ไหม...จะแมวดำหรือแมว
ขาวแค่ขอให้มันจับหนูได้ก็พอ ชาวพิภพมอร์ส่วนใหญ่ยึด
แนวคิดเดียวกันกับข้า”

“ถิ่นสถานที่นี่ก็ไม่ได้จำกัดเฉพาะดอลอย่างที่ข้าเคย
เข้าใจสิ” เขาเหลียวมองไปรอบๆ

“ใช่ มิวออนไม่ใช่คนใจแคบ ไม่งั้นคงไม่อาจตั้งตลาดมืด
ใต้ฐานวิหารพินิกซ์ได้หรอกพ่อหนุ่ม” โจเซฟินหัวเราะอย่างมี
เลศนัย “อ้อ...เจ้าคงไม่รู้ใช่ไหมว่าอันที่จริงทางเข้าสบายๆ ก็
มีนะ ตรงตรอกกระหว่างร้านขายเนื้ออุโรเกินกับร้านขายชีส
ชาร์ลิตนั่นไง ไม่ว่าใครที่ชอบศาสตร์สกปรกแต่ไม่ใช่ดอล
ก็ต่างใช้ทางลงนั่น ด้านหน้ามีด่านเก็บตัวของมิวออน จำกัด
เวลาเข้าออก ราคาตัวเข้าตลาดอาจแพงสักหน่อย...”

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว รู้สึกประหลาดใจ “ตัวเข้า?”

“ตัวค่าผ่านประตูเข้าตลาดไงละ เจ้าคิดว่าที่นี้อยู่ได้จาก
เงินมิวออนรี เปลา่เลย ตลาดนี้อยู่มาได้ด้วยค่าเข้าที่จากพวก
ข้ากับค่าผ่านทางทั้งนั้น มิวออนแค่ให้สิทธิพิเศษนิดหน่อย
สำหรับดอลอย่างเจ้าเท่านั้นแหละ!”

“ดอลอย่างข้า...” คินรู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมาตรงข้อมือซ้าย
แม้ยอมรับว่าตนเองคือดอลคนหนึ่ง แต่การถูกเรียกเช่นนี้ก็

ฟังดูน่ากลัว

เขามาจากครอบครัวแม็กซิมุสซึ่งโด่งดังในโลกของเวท
สายสว่าง ทว่าตอนนี้ชีวิตกำลังผูกติดกับองค์กรมืดเสียแล้ว

“ยายเป็นคนแรกเลยนะที่เรียกข้าแบบนี้...” คีนกล่าว

“เฮอะ” โจเซฟินทำหน้าที่ไม่เชื่อพร้อมหย่อนตัวนั่งลงบน
เคาน์เตอร์ มือเหยียดหยิบกล่องยาสูบขนาดเล็กจากกล่องเหล็ก
อัดยาเส้น จุดไฟและสูบควันซ้าๆ “เจ้ามาหนแรกก็อย่าลืมแวะ
ไปทำความเคารพมิวออนละ ไม่ใช่ลูกค้าธรรมดาเนี่ยะ”

“เข้าใจแล้ว เดี่ยวข้าจะแวะไป”

ชายหนุ่มอำลามาดามโจเซฟิน หยิบกระป๋องเมือกกลิ่นวูม
ใส่ย่ามคู่ใจ ก้าวเดินออกจากร้านโดยไม่รู้ว่ที่พำนักของมิวออน
อยู่ตรงไหน แต่น่าแปลกใจว่าร่างกายเขาขยับเดินไปเรื่อยๆ
ราวกับรู้จักจุดหมายปลายทาง ไปตามเส้นทางคดเคี้ยวลงสู่
ชั้นใต้ดินอีกชั้นซึ่งยังมีผู้คนเดินไปมาซวกไขว่ ร่างกายพาเดิน
เดินเลี้ยวที่ตรอกเล็กๆ ผ่านบันไดซึ่งทอดตัวสู่ชั้นใต้ดินลงไปอีก
แต่สุดบันไดกลับเป็นกำแพงตัน คีนจึงลองยกมือแตะกำแพง
พริบตาต่อมากลับพบตนเองกำลังยืนอยู่ในถ้ำขนาดใหญ่
เบื้องหน้ามีบึงน้ำกว้างกับมีบ้านไม้ลอยอยู่เหนือผิวน้ำ ต้อง
สังเกตดีๆ ถึงเห็นว่าบ้านประหลาดลอยได้เพราะมีเชือกเหนียว
สีไสตรงไว้แทบทุกจุด

ความรู้สึกบอกคีนว่า...นี่แหละบ้านของมิวออน

เขาก้าวขึ้นสะพานแขวนที่พาดทอดยาวจากริมฝั่งน้ำสู่
ตัวบ้าน ชานหน้าบ้านเต็มไปด้วยตุ๊กตาไม้วางเรียงเป็นพืด
พวกมันมีรูปร่างเหมือนมนุษย์ ผิดแต่ขนาดร่างกายที่สูงเท่า
หัวเข่าของชายหนุ่ม ทั้งหมดสวมใส่เสื้อผ้าของสตรี และมี

สีผมแตกต่างกัน ตึกตาเล็กๆ ตัวหนึ่งผูกผูกพร้อมตรงดิ่ง
มาหาเขา ทักว่า

“คินผู้เป็นนักเพาะหัวใจ เชิญทางนี้”

เขาอ้าปากค้างที่เห็นตึกตาพูดได้ แต่ก็รีบเดินตามมัน
อ้อมไปทางหลังตัวบ้าน พบประตูไม้บานหนึ่ง

“ท่านมิวออนรอเจ้าอยู่ที่นี่ คิน นักเพาะหัวใจจงเปิด
ประตูเข้าไปได้เลย” ตึกตาไม่ผายมือราวกับเชื่อเชิญ เขาทำ
ตามคำแนะนำของมัน หลังจากเปิดประตูก็ต้องผงะเพราะเห็น
หุ่นไม้ขนาดเท่ามนุษย์วางระเกะระกะนับหลายสิบตัว หุ่นไม้
หลายตัวที่ประกอบเสร็จจัดเป็นตึกตาซึ่งให้ความรู้สึกสมจริง
จนชายหนุ่มแบบเขารู้สึกเขินเมื่อพบหุ่นเพศหญิงในสภาพ
เปลือยเปล่า

“ยินดีที่ได้พบเจ้า คิน แม็กซิมัส”

มีเสียงทักดังขึ้นจากมุมห้อง คินนึกประหลาดใจที่เห็น
เจ้าของตลาดมืดคู่มืออายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขา แถมใบหน้า
ยังดงามคล้ายสตรี ผมสีทองแดงเส้นเล็กมัดรวบเป็นหางม้า
ด้านหลัง ดวงตาวาริทอสีรุ้งหายากเหมือนสีดวงตาท่านพี่ผู้ดี
คินถามกลับฝ่ายนั้น

“ท่านคือมิวออนหรือ”

ชายหนุ่มหน้าสวยพยักหน้า แยมยิ้มด้วยท่าทางเป็นคน
มั่นอกมั่นใจในตัวเอง “ข้าเองคือมิวออน เอ จันข่าวลือเรื่อง
บุตรชายคนเล็กของพู่กันศักดิ์สิทธิ์กำลังอุทิศตัวให้ศาสตร์
นอกกรีตก็เป็นความจริงสิ”

คินชะงัก รู้สึกเจ็บปวดในอกแต่ก็หัวเราะกลบเกลื่อน

“ไม่นึกว่าตัวข้าจะโตดังขนาดท่านมิวออนยังรู้จัก”

“การมีชีวิตด้านมืดในดินแดนสว่างไสวเช่นพิภพออโรรา จำต้องถือข่าวสารไว้มากๆ และอันที่จริงจริงข้าเองก็เคยใช้ชีวิตด้านสว่างในฐานะเวทศิลปินสายช่างมนตราของราชสำนักมาก่อน แต่งานนั้นมันไม่ทำลายข้าเลย” มิวอนสายศิระชะพลางทำหน้าเหมือนได้กลิ่นเหม็นบูดเมื่อย้อนรำลึกถึงเรื่องราวเดิมๆ

“ท่านเลยมาอยู่ในสถานที่คาดไม่ถึงแบบนี้หรือ”

“ข้าแค่มีมิตรมากนะ เจ้าละ...ทำงานที่ได้รับมอบหมายจากเซเฟอิดเรียบร้อยแล้วหรือ”

ฟังแล้วคีนอดคิดไม่ได้เลยว่ามิวอนมีข่าวสารเรื่องตนอยู่มากเพียงใด

“ก็...ยังไม่เรียบร้อยเท่าไรหรอกท่านมิวอน”

“งานยากนี่นะ” มิวอนกล่าว “เจ้าแรงแน้นเล่นใช้ให้เจ้าเนียนเนื้อตัวเองเป็นเครื่องบูชาญี่นา ถ้าข้าถูกเจ้าแรงแหลกใช้ขนาดเจ้าคงทนไม่ได้แน่”

คนตรงหน้ารู้มากจริงๆ ทว่าคีนเสแสร้งทำไม่รู้ไม่ชี้

“ท่านว่า...ข้ากำลังโดนหลอกใช้หรือ”

“ข้าคิดว่าเจ้ารู้ตัวแล้วซะอีก” ตาสีรุ้งของอีกฝ่ายเหมื่อนมองทะลุเข้ามาเห็นในใจคีน มิวอนวางมือจากงานที่ทำ “เรื่องผู้ครอบครองสิ่งนั้นคือคนใกล้ตัวเจ้านะ”

คีนรู้สึกโกรธแค้นเซเฟอิดมากขึ้น ช่มอารมณ์พลุ่งพล่านถามออกไปว่า “ท่านรู้ด้วยหรือว่าดวงใจบริสุทธิ์อยู่ไหน”

“ทำไมจะไม่รู้ล่ะ” มิวอนตอบเรียบๆ “บอกแล้วไงว่าข้าจำเป็นต้องถือข้อมูลไว้ในมือมากๆ แต่...”

“แต่อะไร”

“เจ้าคิดว่าตัวเองจะสามารถทำอะไรแบบนั้นได้จริงหรือ”
 ชายหน้าสวยไม่เพียงถาม แต่ยังไล่ต้อนต่อ “นั่นไง...ถ้าใจไม่
 แข็งพอก็ถอนตัวซะ ยังทันนะ ในจักรวาลมีดาราจักรอยู่
 มากมายนับอนันต์...หมายถึงจำนวนของดวงใจบริสุทธิ์ก็มี
 มากมาย...” ระหว่างมิวออนพูดก็มีเสียงดังซัดจิ้งหะขึ้นมาจาก
 “เจ้ากำลังเกลี้ยกล่อมให้อั๊นถอนตัวอยู่รึไง...มิวออน!”

เป็นเสียงแหลมเล็กคล้ายเสียงของเด็กสาวที่ทำให้คิน
 ผ่อนคลายลง เขารู้สึกดีใจที่มีใครสักคนซัดจิ้งหะการสนทนา
 เครื่องเคียดระหว่างตนกับมิวออน ชายหน้าสวยหรีดา ผุดรอย
 ยิ้มมุมปากขณะเหลือบมองคนมาใหม่ผู้เป็นหญิงร่างเล็ก
 กะทัดรัดเหมือนเด็ก สวมเสื้อกางเกงทะมัดทะแมงแบบเด็ก
 ชาย สวนทางกับใบหน้าอ่อนหวานและเรือนผมหยิกสลวย
 สีแดงเงางามยาวเกือบจดพื้น

“ทำไมละ หรือเจ้ากลัวเซเฟิดกับเมซอนจะหันกลับมา
 เล่นงานอีกรึ” มิวออนถามเด็กสาว สีหน้าของเธอดูมึนทึบ

“ก็ข้าไม่ได้มีชีวิตลอยตัวแบบเจ้านี่หว่า!” ร่างเล็กหันขวับ
 ยกนิ้วชี้หน้าคิน “ถ้าแกถอนตัวแสดงว่าเป็นคนงี่เง่า ไร้น้ำยา
 ปัญญาอ่อน โตจจนหมาเลียตุตไม่ถึงยังร้องให้ซี้มูกโป่ง!”

คินยิ้มนิ่ง ผิดกับมิวออนซึ่งก้มหน้าลงระเบิดเสียง
 หัวเราะอย่างบ้าคลั่ง

“หัวเราะข้าทำไมหา! ข้าดำแม่เจ้าอะ!” เด็กสาวหน้า
 หวานแยมเขียว แผดเสียงด่าทอทำให้ชายหน้าสวยหัวเราะ
 หนักขึ้นจนสลัก

“ถ้าเจ้าดำแม่...ข้าคงไม่หัวเราะเหมือนคนบ้าแบบนี้
 หรอก ข้าแค่ข้าที่เจ้าดำไ้หนุ่มคนนี่ต่างหากอันลิส”

“มันน่าฆ่าตรงไหนกันมิวอน เจ้านี้มัน...” เด็กสาวนามว่า อันลีส ยังโวยวายไม่จบ ทันใดนั้นมิวอนจึงปรบมือเบาๆ เป็นสัญญาณให้หุ่นสาวใช้ขนาดเท่าอันลีสปราดเข้ามาลากคนโวยวายออกจากห้อง

“ข้าเตรียมขนมหวานให้เจ้าแล้วที่ห้องนั่งเล่น เชิญกินให้หายโมโหเถอะนะอันลีส” ชายหน้าสวยตะโกนไล่หลังอันลีสเดินไปมา ร้องคำเจ้าของตลาดมืดส่งท้าย

“ข้าไม่หลงกลเจ้าหรือกมิวอน ไอ้เผ่าสารพัดพิษ!”

มิวอนหัวเราะร่ากับชอบอกชอบใจ “ตกลงๆ ข้าคือไอ้เผ่าสารพัดพิษก็ได้ แต่ขึ้นเจ้ากินแค่น้ำตาลปั้นไม่หมดละก็... น่าดู” พุดจบแล้วหันกลับมาเผชิญหน้าคืน บรรยากาศเบาสบายถูกแทนที่ด้วยความหนักอึ้งเหมือนก่อนหน้าการมาถึงของอันลีสอย่างรวดเร็ว “ไม่ว่าใครก็รักชีวิตตัวเอง สำหรับอันลีส... ข้าแค่นิสายป่านเล็กๆ ให้นาง ถ้ามีกำลังใจอยากเอาชีวิตรอดก็รอด ถ้าไม่ต่อสู้ไขว่คว้าก็ตาย เหมือนกฎพื้นฐานของชีวิต การมีชีวิตสำคัญกว่าทุกอย่าง ดังนั้นข้าคิดว่าผู้ครอบครองหัวใจดวงนั้นข้างกายเจ้าก็คงอยากมีชีวิตเช่นกัน”

คืนไม่เข้าใจเรื่องทั้งหมดที่มิวอนกล่าว เข้าใจเพียงเรื่องของอริสา

“ท่านจะบอกว่า... ข้าไม่ควรลงมือทำนั้นหรือ”

“ข้าไม่มีหน้าที่ตัดสินใจแทนเจ้า แค่อถามว่าเจ้ากลัวลงมือรีเปลากี้เท่านั้น” ประโยคนี้ของมิวอนสะกิดให้ชายหนุ่มนึกถึงดวงหน้ายิ้มแย้มของอริสา ระหว่างนั้นเจ้าของตลาดมืดก็พูดต่อว่า “การฆ่าคนก็เหมือนทุกอย่าง แรกสุดจะยาก แล้วต่อมาจะง่ายขึ้นเป็นลำดับ เจ้าคงพอจำตอนที่เริ่มปลุกพิษ

มนตราด้วยหัวใจสัตว์ครั้งแรกได้ใช้ใหม่ ข้าเดาว่าเจ้าคงรู้สึกกลัวและทรมานมาก”

เขาพยักหน้ารับ ใช่แล้ว...เขารู้สึกทรมานมากตอนเรียนรู้การปลุกดวงใจหนแรก มือสั่น เหงื่อแตกพลั๊ก หัวใจเต้นแรง และหวาดกลัวเสียงกรีดร้องโหยหวนของสัตว์เจ้าของหัวใจมากจนเก็บไปฝันร้ายติดต่อกันหลายวัน

“...แต่ครั้งต่อมาข้าก็เริ่มชินจริงๆ” คินยอมรับ

“ถ้าเป็นการฆ่ามนุษย์ครั้งแรกก็อาจทำให้เจ้ารู้สึกแตกต่างจากฆ่าสัตว์ครั้งแรกนิดหน่อย เพราะร่างกายที่เหมือนกับเรา แต่ฆ่าบ่อยๆ ก็ชินแบบเดียวกันแหละ” มิวออนพูดเรื่องชวนสยดสยองออกมาได้หน้าตาเฉย ก่อนถามตรงประเด็นว่า “อันที่จริงคิน แม็กซิมุส มาหาข้า...เพื่อหวังให้ข้าช่วยใช่ไหม ถ้าเจ้าแน่ใจว่าตัวเองลงมือฆ่ามนุษย์ได้ ข้าก็จะให้การสนับสนุนเจ้าแทนเซเฟิดเอง”

ชายหนุ่มรู้สึกตกใจจนผะ เบือนหน้าหลบตาเจ้าของตลาดมืดซึ่งดูจะรู้ไปทุกสิ่ง

“หากใช้ก็บอกมาเถอะ” ชายหน้าสวยว่า “ใครๆ ก็รู้ว่าข้ากับเซเฟิดไม่กินเส้นกัน...และนั่นคือความจริง”

คินพยักหน้ารับ

มิวออนยิ้มอย่างพึงพอใจ “ถ้าเจ้าอยากให้ข้าช่วย ข้าอาจให้เจ้ายืมห้องสักห้องหนึ่งกับของเล่นของข้าเพื่อหลอกตาครอบครัวเจ้า รวมถึงเก็บนางให้พันเง้อมมือดอลพวกอื่นจนกว่าเจ้าพร้อมลงมือ ของเล่นของข้าจะใช้ชีวิตแทนเจ้าของดวงใจบริสุทธิ์สักพัก ถัดมา...เจ้าก็สร้างเหตุการณ์ทำเหมื่อนนางประสบอุบัติเหตุตายเสีย แค่นี้ก็ไม่มีใครสงสัยเจ้าแล้ว

ส่วนไอ้แรงเซเฟิด...ไม่ต้องเป็นห่วง เพราะมันไม่เคยกล้ำยุ่งกับคนของข้าหรอก”

คำว่า ‘ของเล่น’ ของมิวออนหมายถึงหุ่นไม้เหล่านี้สินะ คินคิด บรรยากาศหนักอึ้งค่อยๆ เจือจางลง แผนการที่มิวออนเสนอดูสมบูรณ์แบบ ทว่า...เขาไว้ใจชายตรงหน้าได้มากกว่าเซเฟิดขนาดไหน

“นี่เป็นผลงานของเจ้าคนเดียว เพราะข้าไม่มีนิสัยชอบแย่งความดีความชอบจากคนอื่นหรอกนะ” ชายหน้าสวยเปรยลอยๆ อย่างรู้ทันอีกครั้ง

4

สายสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง

คืนถอนใจยาวระหว่างอยู่บนรถม้าสาธารณะ การได้พบ มิวออนทำให้ชายหนุ่มตระหนักถึงความยากของการลงมือ ข้ามมนุษย์จนรู้สึกหมดแรงและขอลางานเต็มวันเพื่อกลับมา นอนพักผ่อน เพียงการข้ามมนุษย์ก็ถือว่าลำบากมากแล้ว ฝ่ายนั้นยังเป็นอริสาผู้มีความสำคัญต่อคินมาก ทำให้เขาต้องถามตัวเองซ้ำๆ ว่ากล้าริเปล่า ที่จะฆ่าอริสาด้วยวิธีแหวกอก แล้วหย่อนเมล็ดพืชปลูกในหัวใจซึ่งยังเต้นอยู่ ให้รากพืชงอก ขอนไชดูตชีวิตหญิงสาวจนขาดใจตายด้วยความทรمان

หลังจ่ายค่าโดยสาร รถม้าสาธารณะก็ค่อยๆ แล่นออกไปทางประตูรั้ว คินยืนเหม่อมองประตูบานใหญ่ของบ้าน ประมุขเวทด้านสว่างแห่งพิภพออโรราพลางนึกว่า นานเท่าไร แล้วที่ตนไม่ได้กลับบ้านก่อนอาทิตย์ตกดินเช่นนี้ กว่าที่จะถึง เวลาเลิกงานก็อีกหลายชั่วโมงจึงรู้สึกสบายใจว่าคงไม่ต้องพบ หน้าใครในครอบครัว แต่อาจเป็นโชคร้ายของคิน ที่วันนี้ยุคลิขิต... บิดาผู้ดำรงตำแหน่งผู้กันศักดิ์สิทธิ์กลับถึงบ้านเร็วเป็นพิเศษ ยุคลิขิตกำลังนั่งพลิกอ่านม้วนกระดาษบนโต๊ะเตี้ยข้างโซฟา

และร้องทักบุตรชายทันทีที่เห็น

“วันนี้เจ้าไม่ทำงานรีคืน...”

คินชะงัก มองบิดาถอดแว่นพร้อมออกคำสั่ง

“มานี่สิ พ่ออยากคุยกับเจ้าหน่อย”

ชายหนุ่มผินใจปฏิบัติตามคำสั่งบิดาด้วยการเดินมานั่งบนเก้าอี้ตรงข้าม นับเป็นเวลานานมากที่คินไม่ได้สนทนากับยูคลิดเพราะเหตุผลสั้นๆ ว่าตนไม่มีอะไรจะพูด

“งานของเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง” ท่านพู่กันศักดิ์สิทธิ์แห่งออโรราชำเลื่องมอเงา

คินยักไหล่ “ก็ดี...เพราะเป็นงานที่เหมาะสมกับข้า”

“เหมาะกับเจ้ารี” ยูคลิดขมวดคิ้ว ชายหนุ่มได้ฟังก็หน้าตึง ถามคนเป็นพ่อกลับด้วยน้ำเสียงห้าว

“ท่านพ่อถามข้าแบบนี้หมายความว่าอย่างไรขอรับ”

“ความหมายของข้าก็เป็นดังเจ้าเข้าใจนั่นแหละ” บิดาตอบเสียงเรียบ

ทว่าคำถามที่เหมือนสอบถามสารทุกข์สุกดิบนั้นยิ่งจุดประกายความโกรธเคือง ความน้อยเนื้อต่ำใจภายในใจบุตรชาย คินกำหมัดแน่น

“อ้อ! ท่านพ่อกำลังคิดว่าข้าไม่เหมาะกับงานคนสวนใช่ไหม”

อีกฝ่ายส่ายศีรษะ “ข้ายังไม่ได้ว่าเจ้าสักนิด แต่...”

ชายหนุ่มไม่รอให้บิดาพูดจบก็โพล่งสวนว่า “นี่ท่านกำลังคิดใช่ไหมว่าคนสวนเป็นงานต้อยต่ำเกินกว่าเป็นงานของบุตรท่านพู่กันศักดิ์สิทธิ์สินะขอรับ!”

ยูคลิดหน้าขึ้นสี ป่นพึมพำด้วยสีหน้าเคร่งเครียด “ข้า

พูดไม่ทันจบก็ถูกเจ้าต่อว่าฉอดๆ เจ้าช่างเหมือนแม่ขึ้นทุก
วัน...”

คืนถลิ่งตามองบิดา ตวาดเสียงดัง “หยุดว่าท่านแม่เสียที
เถอะท่านพ่อ!”

ยุคคิดถอนใจเฮือก “ข้ารู้อยู่หรือกว่าแต่ต้องแม่ของเจ้า
ไม่ได้ แต่ต้องงานที่เจ้ารักก็ไม่ได้ ข้าเองก็พอเข้าใจความรัก
ในงานของเจ้า เจ้าก็เหมือนโตนั่นแหละ...ข้าถึง...”

คืนขัดจังหวะผู้เป็นพ่ออีกครั้ง แต่คราวนี้ไม่พูดขัดจังหวะ
เฉยๆ เขาลุกยืนพรวดเพราะคิดว่ายุคคิดกำลังจะเปรียบเทียบ
ตนกับโทผู้สมบูรณ์แบบ ชายหนุ่มคิดว่าตนเองพอเข้าใจเรื่อง
อีกฝ่ายอ้างถึงมารดา ทว่าการยกชื่อโทขึ้นมา...ช่างเป็นสิ่งที่
หยาบคายชนิดไม่นึกถึงหัวใจหัวใจบ้าง

“ท่านพ่อเข้าใจยกตัวอย่างเปรียบเทียบดีเหลือเกินนะ
ท่านนึกมาตลอดสิว่าโทน่าจะเป็นบุตรของท่าน เสียใจด้วยที่
ข้าไม่ใช่โท”

ชายชรามองบุตรชายด้วยแววตาดกตะลึง เผยริม
ฝีปากกำลังจะพูด หากแต่คืนรีบสาวเท้าเดินออกจากห้อง
อย่างไม่สนใจรับฟังอะไรทั้งนั้น คืนพอรู้มานานแล้วว่าบิดาไม่
รักเขา และสิ่งนี้ยิ่งเห็นชัดเจนหลังการมาถึงของโท ผู้มีศักดิ์
เป็นเจ้าชายลำดับสองแห่งพิภพมาริน ซึ่งยอมสละตำแหน่ง
มกุฎราชกุมารมารำเรียนศาสตร์แห่งเวทศิลป์ ยุคคิดมักจะ
ยกย่องโทไม่ขาดปาก นอกจากนี้ยังเอ่ยปากฝากฝังงานให้
ทั้งๆ ที่ปล่อยเขาดีนหางานเองโดยไม่สนใจ กระทั่งมีบาง
คราวที่เขารู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจจนอดคิดไม่ได้ว่า ถ้าตนยอมฝืน
ใจเลือกอาชีพเวทศิลป์เหมือนทุกคนในตระกูลแม็กซิมุส ก็

คงได้รับการเอาใจใส่จากบิดามากกว่านี้

‘ทุกคนในตระกูลแม็กซิมุสคอยดูแล้วกัน’ คีนึกพลาง
 ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ‘สักวันพวกท่านจะต้องยอมศิโรราบต่อความ
 ยิ่งใหญ่ของข้า’

วินาทีนั้นเองที่เขาตัดสินใจจะฆ่ามนุษย์...ผู้มีดวงใจ
 บริสุทธิ์!

นาทีนี่...คีนแทบอยากแล่นกลับไปหามิวออนเพื่อตอบ
 รับข้อเสนอ พร้อมประกาศเจตนารมณ์กับชายหน้าสวยว่า
 เขาคิดว่าตนเองใจแข็งพอจะฆ่าอริสา! แต่จับพลันก็ต้องสะดุ้ง
 เมื่อได้ยินเสียงเจ้าของดวงใจบริสุทธิ์ถามขึ้น

“วันนี้กลับคฤหาสน์เร็วเป็นพิเศษเลยนะคีน”

เขาปรับสีหน้าให้เป็นปกติ ก่อนหันไปมองอริสาที่วันนี้
 สวมชุดกระโปรงยาวครึ่งแข้งสีหม่น คลุมทับด้วยผ้ากันเปื้อน
 สีตุนดูทุดโทรม มือสวมถุงมือผ้าหนา กำลังยกกระดังงา
 จากไม้กว้างประมาณหนึ่งช่วงแขนซึ่งมีผักหมักเกลือวางแผ่อยู่
 เต็ม อริสากล่าวว่าเธอกำลังจะนำผักไปตากแห้งที่สนามกว้าง
 หลังคฤหาสน์

“วันนี้เจ้าไม่ได้ออกไปช่วยงานท่านพี่ผู้ดีเธอ” คีนถาม
 แอบมองอกข้างซ้ายของคนตรงหน้า คิดถึงดวงใจบริสุทธิ์

อริสาตอบอย่างไม่รู้สึกลงถึงอันตราย “ท่านพี่ผู้ดีให้ข้าอยู่
 บ้านเพราะมีคุณสมบัติเหมาะสมผู้มาสอบคัดเลือกเข้าสถาบัน
 ผู้ใช้มนตราณะ”

ชายหนุ่มจำได้ดีว่าหญิงสาวเบื้องหน้าปากเพียรอ่าน
 ตำราและสอบเข้าเรียนต่อยังสถาบันผู้ใช้มนตราแห่งนี้หลาย
 ต่อหลายหน แต่ไม่เคยผ่านการคัดเลือกจนกลายเป็นปมด้อย

ถึงทุกวันนี้ เขากลับเธอเศร้าใจอีก จึงเดินเข้าไปประชิด แสร้งชวนคุยเรื่องผักหมักเกลือแทน

“เอ่อ...ได้ผักมาจากไหนเยอะแยะเนี่ย”

“มาซื้อจากตลาดมาแล้วแบ่งตากแห้ง จะได้เก็บไว้กินช่วงฤดูหนาว”

“นั่นมาซื้อไปไหนซะละ” คินถามถึงแม่ครัวประจำคฤหาสน์

“นางกำลังนวดหัวเรดิชกับเกลือละ ข้าทำหน้าที่ลูกลมือนผักที่หมักแล้วมาตากนอกบ้าน” อริสาตอบ

“มาซื้อนี่เก่งจริงๆ” ชายหนุ่มยิ้มบาง “ว่าแต่เหลือผักในครัวอีกเยอะไหม ข้าเก็บของเสร็จจะได้ไปช่วยคนอื่นแรง”

“ไม่ต้องช่วยหรอก เหลือผักอีกนิดหน่อยเท่านั้น” เธอเหลือบมองยามที่ใส่กระป๋องโลหะบรรจุเมือกลินุ่ม “เจ้าเพิ่งไปซื้อของมาหรือ ได้ของที่ต้องการครบป่ะ”

เขาพยักหน้ารับ ได้ยินเสียงกระซิบในใจแผ่วเบา ‘ครบแล้วละ จะเหลือก็แค่แหวกอกเจ้าเท่านั้น อริสา!’ จึงหุบยิ้มรีบพูดขอตัวไปเก็บยามในห้องส่วนตัว

ชายหนุ่มรู้สึกปวดใจเมื่อสำนึกได้ว่าตัวเองมีความคิดชั่วร้าย กระนั้นก็เจ็บใจที่ตนมีความอ่อนโยนด้วยเช่นกัน

“เจ้าจ้องเอ๊ย!”

คินโยนยามทิ้งลงบนเตียง แล้วหยิบวัตถุสำหรับค้นหาดวงใจบริสุทธิ์ซึ่งยังเรืองแสงออกมา เกลียดตัวเองที่ยังลังเล เขาจำเป็นต้องแน่วแน่กับจุดหมายปลายทาง...ไม่เช่นนั้นอนาคตคงไม่ต่างจากเดิม

ชายหนุ่มตกลงใจจะเปลี่ยนอนาคตตนเองให้กลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ให้จงได้และตัดสินใจเด็ดขาดในเรื่องอริสา เขาก้าวออกจากห้อง เดินเลาะไปถึงสวนกว้างหลังคฤหาสน์ซึ่งคั่นกลางระหว่างตึกพักอาศัยกับแปลงผักและเรือนกระจก จำได้ว่าตอนเด็กๆ คินชอบมาหาแมลง จับผีเสื้อ รวมทั้งนั่งมองพืชผักต่างๆ ด้วยความหลงใหลที่นี่ ปอยครั่งก็โอดมาซิอาทำโทษให้ดูแลพืชภายในสวนเนื่องจากขโมยกินเบอร์รี่จนหมดต้น แต่หลังจากมีภาระทางการเรียนมากขึ้น จึงไม่มีโอกาสแวะมาที่นี่บ่อยนัก

ตอนนี้อริสากำลังเรียงกระดิ่งตากผักหมักเกลือบนชั้นไม้ไผ่ๆ ประตูครัว บนชั้นก็มีกระดิ่งตากผักวางเรียงอยู่หนาแน่นเกือบตลอดแนว

“คุณหนูมีธุระอะไรที่นี่หรือคะ”

คินเหลียวมองเจ้าของเสียงร้องทัก...แม่ครัวประจำคฤหาสน์ชื่อมาซิอานั่นเอง เธอเป็นหญิงสูงวัยรูปร่างท้วมซึ่งมีรอยยิ้มใจดี แม้จะไม่มีพลังเวทใดๆ ทว่าเขาไม่เคยนึกดูแคลนอีกฝ่าย รู้สึกรักมากด้วยซ้ำเพราะมาซิอาใจดี เอาใจใส่และเอ็นดูเขาเหมือนลูกหลานแท้ๆ

อริสาเงยหน้าจากกระดิ่ง เอ่ยขึ้นทันที “ข้าบอกแล้วไงว่าเหลือผักที่ต้องตากอีกนิดหน่อย เจ้าไม่น่าลำบาก...”

“ข้าไม่เห็นลำบากตรงไหน แค่เดินมาดู” คินตอบ เพราะถูกห้ามเลยนึกสนุกมองหงานทำ เห็นมาซิอา กำลังถือถังไม้ใส่หัวแรดขนาดเท่ากำปั้นที่หมักเกลือแล้วจึงรีเข้าไปแย่งหัวช่วยนำไปตากให้ ไม่นานถึงก็ว่างเปล่า คินส่งยิ้มแบบเด็กชนให้มาซิอาและอริสา หญิงสาวถอนใจเฮือก ขณะแม่ครัวใหญ่

ประจำบ้านพูดขึ้นว่า

“ดิฉันเพิ่งอบพายเสร็จ คุณหนูสนใจลองชิมบ้างไหมคะ”
 คีนส่งยิ้มกว้างขึ้น “เอาสิ ขนมของมาซึอาอร่อยที่สุดอยู่แล้ว”

เขาไม่ได้ยกยอมาซึอาเกินจริงเลย เนื่องจากขนมฝีมือหญิงสูงวัยนั้นอร่อยอย่าบอกใคร แม่ครัวได้ฟังก็ยิ้มแป้นขอตัวเดินกลับครัวไปหยิบพายมากำหนดคุณหนูสุดที่รัก โดยสั่งให้ชายหนุ่มนั่งรออย่างซัดโต๊ะเก้าอี้ใกล้แปลงดอกไม้ เขานั่งลงบนเก้าอี้แล้วกวักมือชวนอริสมานั่งด้วยกัน ใบหน้าของอริสาค่อนข้างบึ้งตึง แต่คีนกลับรู้สึกชอบอกชอบใจ

“เจ้าไม่พอใจที่ข้ามาช่วยรีใจ” เขาเอ่ยถาม อริสาส่ายหน้า แต่ไม่วายมองคีน

“ไม่ใช่”

“ฉันเลิกทำหน้าที่บั้งซะทีสิ” เขาพูดยิ้มๆ “เดี่ยวใครๆ จะเห็นเจ้ากำลังทำหน้าที่แล้วรู้ว่าข้ามาแย่งงานเจ้าทำกันหมด”

“ก็บอกเจ้าแล้วไม่ใช่อย่างนั้น” เธอยังปากแข็งไม่ยอมรับ คีนหัวเราะจึงถูกคนหน้าบั้งถามกลับด้วยเสียงขุ่น “เจ้าหัวเราะอะไร”

คีนตอบกวนๆ อย่างเอ็นดู “เรื่องของข้า...เจ้าไม่จำเป็นต้องรู้หรอก”

คำตอบแบบกวนประสาททำให้อริสาทำตาพอง แก้มป่องริมฝีปากคว่ำ จังหวะดีที่มาซึอายกพายมาเสิร์ฟ คนหน้าบั้งจึงเบนความสนใจไปยังพายแอบเปิดร้อนๆ ส่งกลิ่นหอมที่แม่ครัวร่างท้วมเพิ่งตัดเป็นชิ้นและนำมาวางเบื่องหน้าพวกเขาคนละชิ้น เมื่อเห็นอริสาอารมณ์ดีขึ้นบ้าง คีนจึงถามว่า

“สุดสัปดาห์ที่จะถึงนี้...เอ่อ เจ้าว่างรีเปล่า”

อริสาชะงัก ถามกลับเสียงหลง “เจ้าถามข้าว่ายังไงนะ”

“ข้าถามว่าสุดสัปดาห์นี้เจ้าว่างไหม” คินถามซ้ำอีกครั้ง
ใบหน้าร้อนผ่าวขึ้นเมื่อมาซิอาซึ่งกำลังรินชาอยู่รีบถอยฉาก
อย่างรู้งาน “เอ้า! นี่ไปเลย...ข้าแค่อยากชวนเจ้าไปเที่ยว
ด้วยกันสุดสัปดาห์นี้ แต่ถ้าไม่ว่างข้าก็คงไม่รบกวน”

หญิงสาววางส้อม พร้อมหลุบตาลงขณะพูดว่า “ข้าว่าง...
ว่างเสมอสำหรับเจ้า เจ้าจะพาข้าไปเที่ยวที่ไหนหรือ”

คินอีกอึก นอกจากใบหน้าร้อนผ่าว หัวใจยังเต้นแรงอีก
เขาเอนหลังพิงพนัก คิดหาสถานที่หย่อนใจธรรมดาเพื่อปกปิด
ไม่ให้ใครสงสัย

“ทุ่งหญ้าอีสเทรย์ดีไหม ข้าไม่ได้ไปเที่ยวที่นั่นกับเจ้า
นานพอดู หอบอะไรไปกินกลางวันด้วยกันก็เข้าทำดีนะ”

อริสาพยักหน้ารับ “เป็นความคิดที่ดีนะ นั้นเจ้าหรือข้า
จะรับหน้าที่ชวนโหล่ะ”

“ไม่เอา!” ชายหนุ่มปฏิเสธเสียงแข็ง รู้สึกหงุดหงิดเมื่อ
อีกฝ่ายพูดชื่อโทขึ้นมา เป็นความหงุดหงิดซึ่งไม่ได้เกิดจากเขา
กำลังวางแผนช่วงชิงดวงใจบริสุทธ์แต่เพราะ...อะไรไม่รู้
“ทำไมต้องชวนโทด้วย”

“ก็...ข้าคิดว่าถ้าไปกันสามคน น่าจะ...”

“ข้าอยากไปกับเจ้าแค่สองคน” เขาจ้องหน้าอริสา
สับสนว่าทำไมตนถึงต้องหงุดหงิด ชัดเจน หรือกระทั่งมีความสุข
เช่นตอนนี “เข้าใจไหมอริสา!”

อริสามองตอบ “แต่ว่า...”

คินขยับมือ รวบนิ้วเรียวยาวของอริสามาตุ่มไว้ ไม่อยาก

ให้เธอปฏิเสธ

“รู้ไหม...ว่าข้าต้องใช้ความกล้าตั้งเท่าไหนถึงกล้าเอ่ย
ชวนเจ้า”

พวงแก้มซีดขาวของอีกฝ่ายค่อยๆ ซับสีเลือด ขยับนิ้ว
มือซึ่งอยู่ในอุ้งมือใหญ่ ทำให้เขาเพ่งตระหนกว่าตนเองทำอะไร
ชายหนุ่มรีบชักมือกลับคล้ายสัมผัสของร้อน ใจเต้นรัว ใบหน้า
ร้อนจี๋ พุดขอโทษด้วยน้ำเสียงตืดๆ ชัดๆ อริสาพยักหน้ารับ

“อืม” เธอใช้มือข้างนั้นหยิบส้อมตัดชิ้นพายเข้าปาก
อย่างเงอะงะ

“ตะ...ดีจัง เอาตามนั้นเถอะ” เขาคว้าส้อมมาตักพายใส่
ปากบ้าง ความรู้สึกหลากหลายปะปนในอก ทั้งจิกจี้ ชัดเจน
รู้สึกเหมือนมีอะไรพองฟูคับอก...

ทว่าก็เสียใจสุดซึ่ง

เมื่อวันทีนัดหมาย คินแอบสังเกตเห็นอริสาลุกขึ้นมา
เตรียมอาหารไปปิกนิกตั้งแต่เช้ามีด พอได้เวลาออกเดินทาง
ช่วงสาย หญิงสาวก็ถือตะกร้าอาหารพร้อม ทั้งคู่เดินทางด้วย
รถม้าไร้คนขับประมาณชั่วโมงเศษก็มาถึงเขตฮีสเทรย์...แหล่ง
ท่องเที่ยวชื่อดังของพิภพออโรรา ทิวทัศน์ของทุ่งหญ้าสีเขียว
สดกว้างสุดลูกหูลูกตา ตัดกับนภาสีชมพูแห่งออโรราช่างดู
สดชื่น นอกจากทุ่งเขียวชอุ่ม ใกล้เคียง ยังมีฟาร์มเลี้ยงสัตว์
สวนผลไม้ รวมถึงสวนไม้ดอกหลายสีส่นซึ่งออกงามตาม
ธรรมชาติ...ไม่ใช่พีชมนตรา

คินพาอริสาเดินเที่ยวชมอะไรต่อมิอะไรอย่างเพลิดเพลิน
จนหลงลืมเป้าหมายของงานวันนี้ จนเมื่อแะนั่งพักกินอาหาร

เพียงในสวนดอกไม้ ชายหนุ่มก็นึกขึ้นได้ว่าตนเองเตรียมเข็ม
อาบยานอนหลับชนิดแรง กลั่นจากกล้วยไม้ชนิดที่หายากไว้ใน
กระเป๋าด้านในของเสื้อนอกเพื่อทำให้หญิงสาวตกอยู่ในอาการ
หลับใหล จะได้พาเธอไปฝากขังยังบ้านพักของมิวออนพร้อม
สับเปลี่ยนอริสาตัวปลอมซึ่งเป็นดอปปิเลแองเกอร์ของมิวออน
ให้กลับบ้านกับเขา สักพักค่อยส่งให้ดอปปิเลแองเกอร์ปลิดชีพ
ตัวเองเพื่อทุกคนจะได้เข้าใจว่าอริสาฆ่าตัวตาย

‘ช่างเป็นแผนการสมบูรณ์แบบ’ คินนิก ระหว่างตั้งใจ
จะหยิบเข็มอาบยาพิษออกมาจากกระเป๋าสีเสื้อ แต่มือกลับไม่
ยอมขยับ ตอนนั้นเองที่อริสายืนแซนด์วิชไส้เนื้อตากแห้งมา
ให้

“อะไร” เขาถาม

อริสายิ้มกว้าง “ข้าเตรียมให้เจ้าเป็นพิเศษ...เป็นแซนด์วิช
เนื้อแห้งที่เจ้าชอบที่สุดไงล่ะ”

คินรับแซนด์วิชมากัดคำหนึ่ง แล้วชมเชยจากใจ “อร่อย
จัง...”

เขาไม่รู้ว่าทำไม กระบอกดาจึงร้อนผ่าว น้ำตาอุ่นเอ่อ
คลอหน่วยตา

“คิน...เจ้าเป็นอะไรนะ!” หญิงสาวมีสีหน้าตกใจ คินส่าย
ศีรษะ พยายามปฏิเสธ

“เปล่า...ไม่มีอะไรหรอก”

“เจ้าเป็นอะไร...หรือกำลังมีเรื่องทุกข์ใจอะไรก็จงบอกข้า”
อริสาก้าว “ถ้าเจ้ารู้สึกทุกข์ใจ ข้าก็ทุกข์ใจด้วยนะ”

ไม่มีหยดน้ำตาในแผนการสักหน่อย!

เขาดูดำตนเอง พลังตอบเสียงอื้อ “ข้าไม่ได้เป็นอะไร

แต่ได้ยวมานะ”

ชายหนุ่มรีบลุกยืนเพื่อซ่อนน้ำตา ก่อนปลีกตัวเดินหนี แต่เมื่อพ้นสายตาหญิงสาวกลับยังมีหยดน้ำตาร่วงพรู นี่หรือว่าเขาจะไม่สามารถทำร้ายอริสาได้ อย่าว่าแต่ฆ่าเลย เพราะแค่จะหยิบเข็มพิษขึ้นมาทำร้ายอีกฝ่ายก็ยังไม่ลง

“โอ้เว้ย!”

คินหยิบเข็มพิษในห่อผ้าจากกระเป๋าเสื้อด้านในมาเขี่ยลงกับพื้นแล้วกระตืบซ้ำด้วยความรู้สึกเจ็บใจ แต่ทันใดนั้นก็ตระหนักได้ว่าเข็มพิษใต้เท้าคือของหายากไม่สมควรนำมาเหยียบบรรยายแค้นเช่นนี้ จึงก้มลงไปเก็บ แต่เข็มพิษก็ถูกใครสักคนฉวยไปก่อน

“นั่นเป็นของของข้า!” เขาพยายามจะยื้อแย่งห่อผ้าคินจากชายร่างบาง ตัวไม่สูงนัก หน้าตาเหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน

ชายร่างบางวิสาสะเปิดห่อผ้าของคินแล้วทำหน้าตกใจ “เข็มพิษกลัวยไม้จันทร์ อ่าบอกนะว่าเจ้ากำลังจะใช้มันทำร้ายสาวน้อยคนนั้น”

คินถลึงตาใส่หวัชโมยที่ยังมีหน้ากล้าย้อนถามเขา “ข้าจะใช้มันทำอะไรใครก็ไม่ใช่งานการของหวัชโมยอย่างเจ้า บอกให้เอาคืนมาไฉล่ะ!”

“ห่อผ้านี้เป็นของเจ้าที่ไหนเพราะข้าพบมันที่พื้นนะ แต่ว่าแตกละเอียดขนาดนี้คงใช้ไม่ได้แล้วละ” หวัชโมยกางห่อผ้าอวดสภาพเข็มพิษซึ่งแตกละเอียด

“ยังไม้มันก็เป็นของข้า เอาคืนมานะ” คินยังเอื้อมมือจะแย่งห่อผ้าคินจากมือชายร่างบางเพื่อทำลายหลักฐาน ทว่าคน

ตัวเล็กกลับว่องไวเกินคาด

“เหตุใดคนอนาคตไกลเช่นเจ้าจึงกลายเป็นเบี้ยล่างของคนพวกรัคนั้นเล่า คีน แม็กซิมุส” หัวขโมยร้องถาม คีนชะงักกะพริบตาปริบๆ ไม่เข้าใจว่าทำไมชายร่างบางจึงรู้จักตน แต่ก็เพ่งมองหัวขโมยซึ่งมองตอบเขาด้วยแววตาเสียดายแถมสมเพช พลันคิดออกว่าอีกฝ่ายก็คือ...

ใช่ คีนเคยรู้จักใบหน้านี้ นานก่อนนอริสาจะเดินเข้ามาในชีวิตเสียอีก

“ท่านพี่ยูตีสั่งท่านมาหรือฟิสค์!” ชายหนุ่มโผล่อย่างเดี๋ยวดาล

“ในที่สุดเจ้าก็จำข้าได้ ดี...ข้าจะได้ไม่ต้องทำความอะไรมากมาย แต่ว่า...” เว้นจังหวะพูดเพื่อทำลายเข็มพิษในมือให้สลายด้วยมนตราแผดเผา ห่อผ้าค่อยๆ ไหม้กลายเป็นจุน “แล้วก็...ยูตีไม่ได้ส่งข้ามาหรอก ข้าเองก็ไม่ได้บอกเรื่องนี้กับนางด้วย แต่เดี๋ยวคงมีใครบอกนางเองนั่นแหละ”

“จั่นดอลนอกคอกอย่างเจ้าทำไมถึงรู้เรื่องของข้า บอกมาเดี๋ยวนี้นะฟิสค์!”

“ข้าก็อาศัยความนอกคอกของตัวเองให้เป็นประโยชน์ ใกล้เคียงเจ้าเด็กน้อย” ฟิสค์ยิ้มหยัน “อ้อ! อีกอย่างมิวออนให้ข้าช่วยคอยตามดูว่าเจ้ากล้างมือหรือเปล่า”

“มิวออนเป็นคนบอกเรื่องข้ากับเจ้ารี” คีนไม่อยากเชื่อ ชายร่างบางพยักหน้า

“เจ้าคิดว่าข้าจะไม่มีสายสัมพันธ์อันดีกับดอลสักคนเลยหรือ เอ...แต่จะว่าไปก็มีเพียงมิวออนละมั้งที่นับข้าเป็นเพื่อน” ฟิสค์พูดเรื่องชวนเจ็บปวดด้วยใบหน้าเฉยเมย มีหน้าขำน้ำเสียง

ยังเจืออารมณ์ขัน “เพราะเจ้าคุ้นเคยกับการมีชีวิตในโลกด้านสว่าง จึงไม่รู้ว่โลกมืดจริงๆ นะไม่ใช่ที่อยู่ที่เหมาะสมกับ คีน แม็กซิมุส หรอก บอกตามตรงว่าข้าเสียตายชีวิตดีๆ แทนเจ้านะ ถึงเจ้าจะร่เงาแต่ก็เป็นคนมีพรสวรรค์ มีอนาคตสดใส มีครอบครัวที่ดี เจ้านะมองโลกในแง่ดีเกินไป จึงคิดเองว่างานเล็กแค่นั้น จะบันดาลความยิ่งใหญ่ในโลกมืดได้”

“ทำไมข้าจะทำได้ไม่ได้ ก็มีวอนยังทำได้!” ชายหนุ่มเถียง ฟิสค์หัวเราะเสียงดัง “เจ้าไม่รู้สักนิดว่ามีวอนทำอะไร มีวอนยิ่งใหญ่ได้เพราะเขาทำสิ่งยิ่งใหญ่ขนาดบันดาลอำนาจให้ดอลครอบครองดวงดาวทั้งจักรวาลเขียวละ สำคัญที่สุดคือยังไม่มีใครทำได้เช่นมีวอน แต่ถ้าวันหนึ่ง...เกิดมีคนอย่างมีวอนขึ้นมา และเป็นคนหัวอ่อนซึ่งดอลสามารถควบคุมได้ง่าย เจ้าก็ลองคิดดูสิว่าดอลจะกำจัดฟันเฟืองที่พวกตนควบคุมการหมุนไม่ได้อย่างมีวอนไหม”

“ข้าไม่รู้หรอก” คีนตอบ

“ข้านี้กเ็นดูเจ้าเหมือนน้องชายนะคีน จึงอยากเตือนด้วยใจจริงว่าดอลไม่ใช่ดินแดนที่เหมาะสมกับคนสว่างใสเช่นเจ้า หากอยากถอนตัว แต่กลัวจะถูกไอ้แก่เซเฟิดเล่นงานเอาละก็ ข้าจะไปจัดการมันให้” ฟิสค์กล่าว

“ท่านกำลังเข้าใจอะไรผิดรีเปล่า ข้านะหรือสว่างใส” เขาคิดว่าฟิสค์คงเข้าใจผิด ทว่าชายร่างบางกลับส่ายหน้า

“อย่างน้อยตอนนี้เจ้าก็สว่างและบริสุทธิ์กว่าข้า เจ้าอย่าใช้ดวงตาที่มีมองแค่เบื้องหน้าสิ คนที่เอาแต่มองคนอื่นย่อมไม่มีวันรู้หรอกว่าตัวเองมีอะไรบ้าง”

“ท่านเข้าใจผิดแล้ว”

“เจ้าต่างหากที่เข้าใจตนเองผิดมาตลอด” ฟิสค์เดินเข้ามาแตะบ่าให้กำลังใจคิน อึดใจต่อมาชายร่างบางก็หายตัวไปอย่างรวดเร็ว พร้อมทั้งเขาได้ยินเสียงเรียกชื่อ “คิน” จากอริสา...

“ข้าเดินตามหาเจ้าตั้งนาน” หญิงสาวพูดพลางก้มลงหยิบ เห็นได้ชัดว่าเธอคงวิ่งตามหาคินจนเหนื่อย ชายหนุ่มเดินเข้าไปหาทันที

“เหนื่อยไหม”

อริสาทำหน้าอใส่ “เหนื่อยสิถามได้ ยังมีหน้ามายืมให้ข้าอีกนะ”

คินเกือบหลุดหัวเราะแต่ข่มไว้ รู้สึกสบายใจอย่างบอกไม่ถูก “ก็ข้ารู้ว่าถ้ายืมให้เจ้า เจ้าจะเลิกทำหน้าอแบบนี้ แล้วกลับมาส่งยืมให้ข้า”

แน่นอนว่าอริสายืม...เหมือนที่เขาพูดไม่มีผิด

คินประเมินว่าสาเหตุที่แผนการขั้นแรกเพื่อก้าวสู่ความยิ่งใหญ่ในโลกมีดประสบกับความล้มเหลวไม่เป็นท่า เพราะจิตใจอ่อนแอของตัวเอง อีกสาเหตุก็คือฟิสค์...ซึ่งแม้รายนี้อ้างว่ารู้เรื่องเขาจากมิวออนแต่ชายหนุ่มกลับไม่ยอมเชื่อ ยิ่งเมื่อกลับถึงบ้านแล้วเห็นพี่สาวแท้ๆ กำลังยื่นรอใครสักคนที่โง่คฤหาสน์

“อ้าว! อริสา...” ยูดีเลือกทักอริสาก่อน “มาซิทารอเจ้าอยู่เชียว ได้ยินว่าเจ้าสัญญาจะช่วยนางเก็บผักตากแห้งที่สวนหลังบ้านนั้นหรือ”

“ใช่ค่ะ เช่นนั้นข้าขอตัวก่อนนะคะท่านพี่ยูดี” อริสาริบคังให้ยูดี จากนั้นวิ่งหน้าตั้งไปยังสวนหลังครัวตามคำบอกของ

ผู้อาวุโสกว่า ทั้งเขาไว้กับพี่สาวตามลำพัง

คืนเหลือบมองยูตี้ ตั้งท่าจะเดินหนีแต่กลับถูกอีกฝ่ายเรียกไว้

“จะไม่ทักทายกันสักนิดหรือคืน”

“กลับมาแล้วขอรับ”

ยูตี้จ้องหน้าเขา ถามว่า “มีเวลาว่างคุยกันสักหน่อยไหม”

เขาลอบถอนใจ พยักหน้ารับอย่างจ๋านน “ว่างขอรับ”

เมื่อเดินตามยูตี้ไปถึงห้องทำนายภาพซึ่งอยู่ไม่ไกลจากโถง ชายหนุ่มก็เหลือบเห็นรูปวาดที่ประดับประดาเต็มบนผนังทุกด้านละลานตา ภาพส่วนใหญ่เป็นฝีมือยูคลิดและยูตี้ภายในห้องมีภาพวาดฝีมือคืนด้วยรูปหนึ่ง ใครที่ได้เห็นมักชมเชยว่าเป็นภาพวาดดอกไม้ซึ่งงดงามยิ่งกว่าดอกไม้จริงๆ มันถูกวางอยู่บนตู้เก็บกระดาษ

ยูตี้ส่งเสียงกระแอม ฝายมือชวนคืนนั่งที่เก้าอี้ เอ่ยอารัมภบทพร้อมยื่นจดหมายซองหนึ่งให้

“นานแล้วที่ข้ากับเจ้าไม่ได้คุยกันแบบนี้ นี่เป็นจดหมายจากท่านแม่ เพิ่งส่งมาถึงเมื่อวาน” ชายหนุ่มรับซองจดหมายมาเก็บใส่กระเป๋าเสื้อโดยไม่เปิดอ่านทันที อีกฝ่ายจึงตั้งคำถามว่า “ไม่เปิดอ่านตอนนี้หรือ ดูว่าท่านแม่เขียนอะไรมาบ้าง”

“ท่านพี่ก็น่าจะได้อ่านแล้ว” คืนตอบไม่ตรงคำถาม

“ข้าอ่านแต่ส่วนของตัวเอง ไม่ได้ถือวิสาสะอ่านส่วนที่ท่านแม่เขียนถึงเจ้า” ยูตี้กล่าว

คืนยักไหล่ “ท่านแม่ก็เขียนถึงข้าเหมือนๆ กับเขียนถึง

ท่านมั่ง”

มารดาของเขาและยูดีเป็นเวทศิลปินเชื้อสายผีเสื้อมนตรา เป็นมนุษย์เผ่าพันธุ์พิเศษทางตอนเหนือของพิภพออโรรา มีจุดเด่นที่ใบหน้างดงามกับดวงตาสีรุ้ง ซึ่งยูดีก็ได้รับถ่ายทอด จุดเด่นของชาวผีเสื้อมนตรามาทั้งสองสิ่ง ท่านแม่คาดหวังให้คืนเลือกเดินบนเส้นทางเวทศิลปินเสมอ เหมือนกับพ่อและ พี่ๆ ของเขา ทำให้ชายหนุ่มค่อนข้างเบื่อจะอ่านจดหมายเพื่อ รับรู้ถ้อยคำหวานล่อมเดิมๆ

“ไม่งั้นก็คงบ่นเรื่องเดิมๆ ว่าทำไมข้าถึงเลือกเป็นคนสวน มนตราแทนเวทศิลปิน” ชายหนุ่มบ่น

“เจ้าก็อธิบายให้ท่านแม่ฟังแล้วนี่ว่าชอบงานคนสวน มนตรามากกว่า”

“ข้าชอบแล้วยังไง มีใครด้วยหรือว่าข้าชอบหรือไม่ชอบ อะไร พวกกันทั้งท่านแม่ท่านพ่อนั้นแหละ”

ยูดีถอนใจเฮือก “ข้าก็พอรู้ว่าเจ้ารู้สึกยังไง แต่อย่าได้ ด่าหนิท่านทั้งคู่เลย อย่างไรก็ตามก็เป็นพ่อแม่ของเรา”

“ข้าจะด่าหนิรีไม่ด่าหนิ...พวกเขาก็ไม่สนใจคำของคนไม่ เอาถ่านเช่นข้าหรือ” คินตอบเสียงเรียบ “สิ่งที่พวกเขาให้ ให้ความสำคัญมากที่สุดคืองาน ไม่ใช่ลูกนอกคอก”

“เจ้าก็เป็นเสียอย่างนี้” พี่สาวทำหน้าคล้ายเบื่อระอา ทำให้เขายิ่งหงุดหงิด “เอาละๆ เรื่องที่ข้าต้องการพูดกับเจ้ามี เท่านั้น จะไปไหนก็ไปเถอะคิน”

“จบ...” เขาแปลกใจที่ไม่มีเรื่องของฟิสค์ “ก็ท่านพี่มีเรื่อง อยากรู้พูดกับข้าไม่ใช่หรือ จั๊นพูดมาสิ!”

ยูดีมองค้อน “ใช่ ข้ายังมีเรื่องอยากรู้พูดกับเจ้า ข้าอยาก

ชวนเจ้าไปเยี่ยมท่านแม่ที่ภูทิพลา นางเขียนบอกในจดหมายของข้าว่าไม่ได้พบบุตรชายเจ็ดปีแล้ว ท่านแม่อยากเจอเจ้า แต่เจ้าคงไม่อยากเจอท่าน ข้าเลยตัดบทไม่ชวนไงล่ะ”

“ไม่ใช่เจ็ดปี...สิบปีต่างหากล่ะ!” คินหนั่งอ น้อยใจคนที่หวีปญทิพลา

“ตกลงๆ ขอโทษด้วยเพราะข้าจำผิดเอง” ยูตีร์รับแก้ต่างแทนมารดา “ท่านแม่เขียนในจดหมายว่าสิบปีตามเจ้าว่านั่นแหละ”

“งั้นก็ช่างเถอะ แต่เรื่องไปเยี่ยมท่านแม่ที่ภูทิพลา ข้ายังไม่มีอารมณ์ไปหรอกนะ งานข้ากำลังยุ่งมากและคงไม่มีเวลาไปพักผ่อนนอนบนต้นไม้กับท่านแม่แน่ๆ”

พูดคำว่างานขึ้นมา นัยน์ตาสีรุ้งของยูตีร์ก็วาววับ

“ที่เจ้าบอกว่างานกำลังยุ่ง เพราะเซเฟอิดมอบหมายให้ทำอะไรไร่เปล่า”

“อาจารย์เซเฟอิดจะมอบหมายงานให้ข้าทำก็เป็นเรื่องปกติขอรับ” คินแก้ตัว “เขามีตำแหน่งงานสูงกว่าข้าซึ่งเป็นผู้ নয়”

“เจ้ารู้ไหมว่า...พักนี้ข้ามักได้ยินข่าวคราวไม่สู้ดีของเซเฟอิดบ่อยๆ” พี่สาวถอนใจเฮือก บ่นพึมพำโดยไม่สะกิดใจ “ที่เซเฟอิดมักล่อลวงคนในสภาผู้ใช้เวทภูมิอากาศให้ออกนอกกลุ่มนอกทางหลายฝ่ายกำลังจับตาเซเฟอิดเพื่อหาหลักฐานมัดตัวเอาผิดอยู่ด้วย ข้าจึงกลัวว่าเซเฟอิดคนนั้นจะมาหลอกลวงน้องชายข้า”

คินลอบยิ้ม แปลว่าพิศค์พูดความจริงกับเขา

ยูตีร์ยังไม่รู้เรื่องที่เขาเคยเป็นพวกของเซเฟอิด และกำลังทรยศ

“ท่านพี่คิดว่าข้าจะโง่ขนาดถูกเซเฟิดหลอกลวงหรือ”
ชายหนุ่มถาม ยูดีส์่ายศีรษะเบาๆ “นั่นนะสีท่านพี่...คนอย่าง
ข้าจำเป็นจะต้องให้ท่านมาห่วงหรือ”

“แต่ว่า...” ยูดีส์ัดขึ้น

คืนลูกจากเก้าอี้ ตัวตวยตามองภาพเขียนสีน้ำมันใน
กรอบหนึ่งซึ่งเป็นรูปวาดท้องฟ้าและทะเล พลันนึกถึงเจ้าของ
ฝีมือ “หากท่านพี่ว่างนัก...ก็เอาเวลาไปห้วงศิษย์รักท่าน
อย่าเสียเวลากับคนอย่างข้าเลย อีกอย่างข้าจะทำอะไรมันก็ไม่
เกี่ยวกับท่านพี่”

ในเวลาเดียวกัน...โท กาลิเลียนผู้วาดภาพท้องฟ้ากับ
ทะเลนั้นก็กำลังนั่งอัดอัดบนโซฟาที่ห้องพักของตน สาเหตุ
จากผู้ที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม ชายร่างสูงใหญ่บึกบึนชื่อ อธิน นำ
พระราชสารจากองค์ราชาและองค์ราชินีแห่งพิภพมารีนมา
ชายคนดังกล่าวคือองครักษ์ประจำตัวที่โทมอบหมายให้คอย
เป็นหูเป็นตาแทนเขาบนพิภพกำเนิด

โดยวันนี้อธิวินผู้ได้รับคำสั่งชมจากคนรอบข้างว่า
แข็งแกร่งจนสามารถล้มเยติด้วยมือเปล่า มีเหตุจำเป็นอย่าง
ยิ่งจึงโผล่หน้ามาพบโทที่ออโรรา

“เจ้าว่าไงนะ...ข้าได้ยินไม่ผิดใช่ไหมที่ธามเจอลิขิต
แล้ว!”

อธินผู้เฝ้าขมขื่นพยักหน้า “ขอรับเจ้าชาย เหตุนี้ราชา
และราชินีจึงฝากให้ข้านำพระราชสารแสดงความยินดีเรื่องคู
ลิขิตขององค์มกุฎราชกุมารมาประกาศแก่ท่าน รวมถึงบอก
กล่าวชาวพิภพมารีนซึ่งอาศัยอยู่ในพิภพออโรราให้ได้ทราบ

โดยทั่วถึงกัน”

“เหอ...” ไทยิ้มเจื่อน คลี่ม้วนกระดาษผูกريبิ้นสีทอง ออกอ่าน เนื้อความเหมือนที่อธินบอกทุกประการ “ข้าขอพูดตรงๆ เลยนะว่า ใครมันช่างกล้าทำเรื่องไม่กลัวตาย”

“ได้ยินว่าเป็นท่านวาเลสและวินัยชอบรับ”

โทพยักหน้า พลังนิกสงสารอัศวินกับเวทศิลปินคู่นั้น จับใจ “จริงสิ สองคนนั้นออกเดินทางไปพิภพเทอร์ราด้วยนี่ เป็นภารกิจที่นับว่าเสี่ยงตายพอดู”

“ข้าไม่รู้อยู่เลยแต่ท่านวาเลสก็ชอบเฟรมพร้อมรายงานมาส่งให้กรมเวทศิลปินประจำราชสำนักได้สองสามวันแล้ว ต่อมาจึงกลายเป็นสารฉบับซึ่งอยู่ในมือท่านชอบรับ ส่วนใบนี้เป็นบัตรเชิญร่วมงานเฉลิมฉลองการค้นพบคู่อิทธิขององค์มกุฎราชกุมารชอบรับ”

เจ้าชายองค์ครองแห่งพิภพมารีนเหลือบมองซองจดหมายสีทองที่อธินเพิ่งวางลงบนโต๊ะรับแขก “ตัวต้งตัวดีให้จัดงานนี้คงเป็นท่านแม่ใช่ไหม”

“ชอบรับ ราชนิสั่งให้ข้านำบัตรเชิญนี้กับพระราชสารนี้ไปส่งถึงมือท่านหญิงชาคริยาด้วย”

“แสดงว่าท่านแม่ไม่ไวใจข้าสินะ”

“ข้าคิดว่าองค์ราชนิคงกลัวว่าท่านจะส่งไม่ถึงมือผู้รับกระมังครับ” อธินออกความเห็น “ขนาดตอนท่านหญิงรบเร้าให้ท่านโทพานางมาเรียนที่นี่ ราชนิยังคิดว่าท่านใจอ่อนสงสารท่านหญิงจึงเป็นธุระจัดหาสถานที่รักษาแผลใจเรื่องคู่อิทธิ”

โทถอนใจเฮือก “นั่นเพราะท่านอาวุธให้वानข้าให้ช่วยจัดการต่างหาก ชาคริยาตั้งใจแบบนี้มานานแล้ว และความรัก

ในศาสตร์เวทศิลป์ของนางไม่ได้เพิ่งเกิดขึ้นจากการที่รู้ว่าตัวเองไม่ใช่คู่อริขีตของธามสักหน่อย ท่านแม่ของข้าข้างมีจินตนาการสูงส่งชนิดไม่น่าเชื่อจริงๆ เอ้อ...”

“แต่การที่มกุฎราชกุมารได้พบคู่อริขีตก็นับว่าเป็นเรื่องน่ายินดีสำหรับท่านนะขอรับ” องค์รักษ์อินกล่าว

“นั่นสิ แปลว่าท่านแม่อาจเลิกสนเรื่องหาคู่อริขีตให้ข้าสักเดือนรึสองเดือน...” โทหยิบบัตร์เชิญในช่องจดหมายสีทองขึ้นมาเปิดอ่าน รายละเอียดในนั้นระบุว่าเป็งานเฉลิมฉลองการค้นพบคู่อริขีตขององค์มกุฎราชกุมาร สถานที่จัดงานคือพระราชวังฤดูร้อน ระยะเวลาจัดงานติดต่อกันนานถึงสามวันสามคืน และประกาศให้ทั้งสามวันเป็นวันหยุดราชการเพื่อประชาชนจะได้ร่วมฉลองข่าวมงคลนี้โดยถ้วนหน้า

“ตกลงว่าท่านโทจะไม่กลับพิภพมารินใช่ไหมขอรับ ข้าจะได้ส่งเรื่องนี้ถึงองค์ราชากับองค์ราชินี” ออินเอ่ยขึ้น โทหวนคิดถึงภารกิจซึ่งตนเพิ่งได้รับมอบหมาย...

“ใช่ เพราะงานที่ข้าเพิ่งได้รับมอบหมายเกี่ยวพันกับหลายส่วน เป็นปัญหาภายในเรื่อรงบนพิภพนี้ แต่บางที...งานยุ่งยากขึ้นนี้อาจทำให้ได้ข่าวคราวท่านฟิเอเธอร์มาบ้างก็ได้”

องค์รักษ์ร่างยักษ์ของเขาตาเป็นประกาย “จริงหรือขอรับ”

ตอนนั้นเองที่โทนึกอะไรขึ้นมาได้ ตีหมัดเข้ากับฝ่ามืออีกข้างเบาๆ “เอานี้นะออิน...ถ้าเจ้าบอกเหตุผลไปแล้ว แต่ท่านแม่ยังซักไซ้ถามถึงข้า ก็ให้เจ้าบอกว่า งานที่ข้าทำตอนนี้อาจมีเบาะแสท่านฟิเอเธอร์ จะได้ไม่โดนบ่นหูชาเหมือนทุกครั้งอีกไถ่ละ”

อินคัมศิริชะรับ “ขอรับ ข้าเองก็หวังเช่นนั้นขอรับ
เจ้าชาย”